ه کله

خو راپیښنه وکړه

د باز محمد عابد

شعرونو ټولګه

ه په مخ ترتیب کوونکي : سمسور حبیبي

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له عابد نه مې باز ډېر خوښيږي

د ټولو عابدانو په مخ کې دې ديوال وي. زه زمونږ د بهيرونو او زمونږ د بنداړونو بازمحمد عابد يادوم. څو ځلې مې ورته ويلي دي چې هلکه بازه ! که نور نومونه درباندې دريدلي دي نو باز خو دې خپل نوم دی او د عابد پر ځای د غزلونو په مقطع کې باز راوله. او بيا له تا نه خو هغه ظالم باز نه جوړوو چې د زرکو او زاڼو او سپينو کوترو په وينو يې منګولې سرې وي. باز په موسکا کې راته وايي چې نه، زه د عابد نوم نه بدلوم. ځکه چې دا نوم پر ما باندې "چا" ايښی دی.مونږ نه پوهيږو چې هغه ښکلی څوک به څوک وي چې باز يې عابد کړی دی. باز سره له دې چې عابد پاتې شوی، بيا يې هم دا ښکلې ګناه هر ځل کړې ده چې د غزل او سندرو په زرکو، زاڼو او کوترو يې د خپل خيال منګولې سرې کړې دي. د عابد يا په بل عبارت زمونږ د بنداړونو او بهيرونو د باز دا ظلم دومره نازنين دی چې انصاف ورته په دوه لاسي سلامونه کوي. زه د باز د ګرانو لوستونکو سره د باز د کتاب په باب نه غږيږم. زه ډېرې خبرې د باز په هکله لرم. باز سره له دې چې د افغانستان د څه کم دوی لسيزې غميزې نه يې ډېر دردونه اخيستي او د ژوند شيبې يې پرې شاعرانه کړې دي. فطرتاً هم شاعر دی د باز يو ورور د روسانو د شوبلې تر زنځيرونو لاندې شهيد شوی دی او د بل ورور يوه پښه يې د روسانو په ماين غوڅه شوې ده. دا غميزې او دردونه باز د خپل فطري شاعرانه طبعې په رنګ کې رنګ کړي او غزليزې کړې دي. باز دا ټولې دردونکې پيښې د تنکي زلميتوب په تنکيو شيبو کې ليدلې او د خپل تنکي غزل پر اوږو يې را رسولې دي. کله کله د غمونو او دردونو دا بارونه دومره ردانه شي چې د باز د غزلونو پر تنکۍ ملا نه راوړل کيږي. نو خامخا به د ده د زړه پر دمه ځای کې دمه جوړوي. په راتلونکې وخت کې به دا سندريز بارونه په ډېر هنر د غزلونو او سندرو پر اوږو داسې راوړي چې نه يې د غزلونو او سندرو ملاوې ماتې شي او نه سندريز بارونه ولويږي. باز لوړ دنګ ، سور او سپين سړی نه دی، بس يو موټی لونګ دی چې د غزل د سږنۍ بالغې پر سينه له زنګيدو سره جوړيږي. سترګې يې د باز غوندې ښکلي دي. کله کله يې سترګې سرې سرې ردې هم پيدا کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د دې لنډۍ د رایادولو او انځورولو هنداري ښکاري:

ستـــــرګې دې سرې ردې ردې دي
ردې ردې د ښامارانو سترګې وینه

د ښارمار ذکر راغی. د مارانو او ښامارانو په لیدو به ځینې خلک بوږنیږي خو باز هغه شاعر دی چې په هر څه کې ښکلا لټوي. دی په خپل غزل کې ځای ځای د مار هغه هم د "مارې" د ښایست یادونه کوي. باز وایي چې دمار سترګې مې ډېرې خوښې دي. وایي چې د مار میناتوري شوې څرمن کې چې خدای کوم ښایست ځای کړی دی په ډېرو موزونو ښایستونو کې هم نه شته.

هـــــوده د میــــنې پـــــر اثر نه کوي
د سینې دښته کې مـــې مـــاره ګرځي
لړ مې د مینې پــــه هــــوده کې واخله
روح مې په بین دې لـــکه مـــــاره ترم
د روح سرود مې ورتـــــه بـــین غږوي
د سینې دښتې تــه مې مــــاره راځي
د روح بین غږومه چیــــرته ماره لټوم
اوبو غوندې د غره لمن کې ماره لټوم

پورتنۍ له پرتمه ډکه ښکلاپرستي د باز ځانګړنه ده. " له سرو سترګو تر سرو سترګو" په شعر کې یې د ماشومتوب په خاورو او دوړو د سرو سترګو انځور کښلی. په ځوانۍ کې یې د هغو سترګو انځور کښلی چې د ژوند په هینداره کې یې د نظر له لاسه د ارمان تصویر ښوییږي. باز ته د ده د غزل په سر سوګند ورکوو چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرو سترګو دا ډول لوبې به پرېږدي. عابد دې د تورو او کلماتو سرکش ښامار ته د غزل شپېلۍ وغږوي او د ښایست لعل دې ترې راولجه کړي. باز دې د خیال سترګې د سندرو او غزلونو پر مرغانو سرې کاندي.
مورږ څه کم دوی لسیزې غمیزې او تراژیدۍ ځپلي خلک یو خو د غره غوندې د روند انتظار مو د صبر پر اوږو

تر دې دمه رارسولی دی.
ستا د راتلو په انتظار انتظار
دا سې ولاړ یم لکه غر وي غلي
ستا د وصال روژه په خوله پاتې یم
د یتیمانو خوا ختر وي غلي

لکه مخکې چې مو وویل باز فطرتاً د شاعرانه اروا څښتن دی. دی له یوې ورځې نه بلې ته پسې غزلیز کېږي. له هغې ورځې را په دې خوا چې زموږ د ادبي بنداړونو او افغان ادبي بهیر غونډې پیل شوې د باز غزل د څپو د ښایستونو ګلکځونو ته منګولې وغځولې. حالات لولپه دي خو دا چې باز د وطن ګلورین او غزلیز پسرلي " استاد محمد صدیق پسرلي " د هنر تر سیوري لاندې رارون دی، نو دې لولپه حالاتو ته هم د غزل د ښایست وسله نه ږدي.

سیوری مې په سر د پسرلي ګرځي
شکر د وږمو د بهیر غړی یم

د باز غزل لکه د ګلاب پاڼه، لکه د پرخې دانه هم ښکلی دی او هم روڼ او بې تکلفه.

په رخسار یې لکه پرخه نه ځاییږم
دا رنګینه حادثه مې لکه لمر خوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

باز د یوې شاعرۍ او مضطربې اروا څښتن دی. ځان لا زړی ورته ښکاري، د شین کیدو او غوړیدو هیله لري. سره له دې چې د غزل غوټۍ یې په غوړیدو دي، خو ویریږي چې ښکلي به مې وغورځوي:

مه مې غورځــــوه د غــورځیدو نه یم
و مې کـــــره شین بـــه شمه زړی یم
مینه غواړم، زړه غواړم له ښکلیو نه
سوال یمه لا هغسې نیـــــــمګړی یم

د باز په شخصیت کې مینه، ښکلا پرستي، عاطفه او صمیمیت ټول راټول دي. او دا ټول هغه څه دي چې د شعر روح او وجود ترې جوړیږي. باز د ماشومتوب خاطرې او د ژوند ځینې پیښې لري چې موږ په بار بار اوریدلي دي او بیا یې هم په ادریدو نه مړیږو. د ماشومتوب یوه عاطفي کیسه یې د دې له پاره دلته را اخلم چې د ده په شاعرانه شخصیت او د ده په اوسنیو او راتلونکو شعرونو کې به یې عاطفي اغیز خامخا وي:

"باز ماشوم و. د نورو ماشومانو غوندې د ګوډې پران لوبه خوښه وه. خپل ګوډي پران ته یې د دې له پاره ښیښنه یې تار اچولی و چې له ګوډي پرانونو سره د جنګ په وخت کې یې تار پرې نه شي. ګوډي پران یې هوا ته جګ کړی و. ګوډي پران د وړې شاهین په شان حملې کولې، په چل چل یې ښیښنه یې تار را کش کاوه. د ګوډي پران ښیښنه یي تار یې د بل ماشوم د ګوډي پران پر ځای په آسمان کې د یوې الوتونکې توتکۍ له تنکۍ مرۍ نه راتاو شو. د تار د کشولو سره سم بې سره توتکۍ لاندې راپریوته او د باز په پښو کې ولویده. بازد توتکیو په باب ډېرې کیسې اوریدلې وې، چې دا فقیره مرغۍ ده . د دې مرګ لویه ګناه ده. د باز په سترګو کې اوښکې راغلې. د ښیښنه یي تار غوټه یې له لاسه ولویده او ګوډي پران لکه د وزر ماتې مرغه ورو ورو رالویده او اخر په یوه ونه کې بند شو. باز توتکۍ په کوچنیو لاسونو کې راواخیسته. نور ملګري ماشومان یې هم دهغې په ویر کې له ځانه سره ملګري کړل. د باز په سترګو کې اوښکې پنډې وې او نورو ملګرو د ده په سترګو کې غمګینې او وارخطا سترګې ګنډلې وې. باز توتکۍ په کفن کې پټه کړه. کوچنوټي قبر یې ورته جوړ کړ او ماښام کې یې حلوا پسې وایسته."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا عاطفه او داسې نورې ډېرې عاطفې د باز په روح کې روانې دي. زه خو فکر کوم چې دا عاطفې او دا تراژیدۍ د باز په غزل او شعر کې لا پوره پخې شوي نه دي. دی به په غزل او شعر کې هغه وخت قیامت کوي چې دا عاطفې، مینې او تراژیدۍ پوخوالي ته ورسوي او خامې ترې پاتې نه شي.

د پسرلي په وخت کې له کلیو نه غرونو او شنو ورشوګانو ته کډې لیږدي، نوکله چې د بانډو میلې ته نیژدې شي، پیغلوټې نجونې له قافلې نه د هوسیو په څیر په ترپکو ترپکو مخکې شي. په ترپ کې میلې ته ځانونه ورسوي. د بانډو جونګړې او څیرونه جارو کړي. اورونه بل کړي او له چینو نه اوبه راوړي. همداسې د باز د شعر قافله ورو ورو روانه ده. د خیال پیغلوټې نجونې یې په غزلیزو ګامونو د خپل شعر له قافلې نه وړاندې روانې دي چې د ښکلا په ورشو او میله کې ورته دمه ځای وګوري.

د شیبو شاعرانه کول د شعار دنده ده. باز باید د ښایست او آرمان توتکۍ د شعر په دم راژوندۍ کړي. د باز د غزل مسرې باید د هغې شوبلې د زنځیرونو انځور وي چې زموږ شیبې او آرمانونه یې شهیدان کړي دي.

د شهـــــیدو ګلغـــــوټیو جنازې وي
زموږ کلي ته یې غیږ کې باغوان راوړي

د باز په غزل کې ساده ګي او رواني ده. ساده ګي په دې مانا نه چې ګنې شعریت په کې نه شته. زما مطلب دا دی چې بې ځایه او بې مفهومه ابهام، له ښکلا نه لیرې پیچلتیا او تصنع په کې نه شته. د بې مفهومه ابهام هغه پیچومی نه لري چې د لوستونکو او اوریدونکو د ذوق پښې په کې تناکې شي. ډېرې غزلې یې په لنډ او روان بحر کې دي. د غزلونو مسرې یې هم ډېر ځله له پنځو بیتونو اخوا نه اوړي. د شاعرانه طبعې الوت یې د هغه نه ستړې کیدونکي مرغه غوندې نه دی چې تر ډېره په آسمان کې وګرځي راوګرځي. بس د باز د شاعرانه طبعې الوت د زرکې غوندې لنډ دی او یا کله کله د باز د غوټې په څیر تیز او لنډ دی چې په لنډه فاصله کې په یوه غوټه ښکار کوي.

د باز په غزلونو کې د غمیو په څیر تراشلي او ځلیدونکي مسرې ډېرې پیدا کولی شو. که په ډېرو غزلونو کې یې ښکلې او د لوړ شعریت لرونکې مسرې نه وي هم خو له شعریت او شاعرانه مفهوم نه به ډېرې راپریوتې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وي. باز خپل نوي ویل شوي شعرونه موږ ته تل په ویره ویره اوروي. غزلونه یې ډېر ځله زموږ د ځوانو شاعرانو، لیکوالو او کره کتونکو ملګرو هر یو نورالحبیب نثار، مصطفی سالک او حنیف خلیل د ډېر غوڅ خو ښکلي نقد (کره کتنې) د ځلوونکو او تراشونکو تیشو له تیرو څوکو تیریږي. ځکه خو د باز په شعرونو کې کمزوري شعرونه لږ موندل کیږي. د باز غزل زموږ د بهیرونو او بنډارونو نور ملګري هم اوري او لولي، خو هغوی لږه ګوزاره ورسره کوي او کله کله یې پر کمزورو مسرو هم سترګې پټوي.

د باز په غزلونو کې یو بل ټکي ته هم اشاره باید وشي چې هغه د سندریز وزن درلودل دي. د دې ډول وزن ځوند په موسیقۍ کې یو په دوه کیدای شي.

څه ښه و چې جانان په تصور کې راته ویلې
راځه کینه دمه شه زوروره چــــــیرته ځې؟
د شر د سوداګرو قافلې بازار تــــه راغلې
لږ وار وکړه د امن پیغمبره چیرتــــه ځې؟

د باز له شعر نه زیات شعریت د ده په ناسته او د ژوند سره په شاعرانه برخورد کې دی. باز لا د خپل زړه کولپ د شعر او غزل په کیلي نه و خلاص کړی چې صوفیانه او رندانه شعرونه به یې لوستل. د خانقاه په تاخ کې به یې ډیوې بلولې ، اوږدې شپې به یې په الله هو رونولې او د خپل پیر په صوفیانه کړۍ کې له ټولو مریدانو کشر مرید و. په غزلیز باګرام کې د افغانستان د اواره او مهاجرو شاعرانو ځینې شوزنده او له درده ډک شعرونه به یې د سپیدې، خپلواکۍ او ځینو نورو خپرونو کې لوستل او د ده پر شاعرانه روح یې سندریزه زلزله وروسته. د استاد پسرلي د زرکې ترانو یې روح د سترې زرکې په څیر د وطن په سردرد کې وګرځاوه. د استاد شپون د مور ویرني شهکار شعر په وار وار وژړاوه.

" میلون شپږ شلې نه دي چې په ګوتو دې شمیرلی"

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور د ويرنې دې نيم بيتي د ده د ياد او احساس پر دښته د وطن يو نيم ميلون شهيدان د ع=غاټولو په شان راوټوکول. ده په دې غاټولو کې د خپل شهيد ورور انځور لټاوه چې پر سترګو به يې د اوښکو مهر ولګيده او د يوې سلګۍ سره به ترينه ټول لکه په غشو لګيدلي کبلي وتښتيدل. "بس د لمدو ختو لړې او به دارو وي"

د شعر د ښاپيرۍ د جادو د شين ښکي طوطي له منبوکې يې کيلي راواخيسته او د خپل زړه کولپ يې پرې خلاص کړ. د نقشبنديه پير په ځای يې د شعر له پيره نه لاس نيوی وکړ:

تعبير يې د سندرو د مغان له پيره غواړم
بيګاه راته په خوب کې پرښته وه چې راتله
د خانقاه پر ځای يې په خپل زړه کې د شعر ډيوې ولګولې:
دا چې زه يې سره کمبه کړم، آتشي جمال د چا و؟
ابدي فراق يې راکړ، د يو شپې وصال د چا و؟
زما ختې تمنا د ميخانې د جام لړله
خو کوزه يې د جومات کړم، په لمسون کلال د چا و؟
د خستی په ښاريه کې د نيستی سودا وه ګرانه
د عابد خودي په تن وه، وايه نور مجال د چا و؟

د باز په غزليزه شاعرۍ باندې "د نکريزو پاڼه" نوم اينبودل شوی دی. د نکريزو پاڼه په خپل ظاهري شين والي کې د ښايست باطني سره هم لري. د نکريزو پاڼه شاعرانه ذوق ته عجيبې ښکلاوې وريادوي. د ناوې سره لاسونه، د اختر ورځ او يا پر نکريزو ټکور شوي لاسونه. د نکريزو پاڼه دا ټولې ښکلاوې په خپلباطن کې لري. خو دا باطني ښکلاوې هغه وخت ظاهروي چې د نکريزو پاڼه پاڼه په درغنې ميده کاندې. د باز د غزلونو ډېر غزلتوري د نکريزو د پاڼو په څير د حالاتو او کيفياتو په درغنې ميده شوي او د هنر د ناوې لاسونه پرې سره شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باز د شاعرۍ د بنیاد خښته د کابل له درد او د باګرام د تغزل له رنګ نه جوړه شوې ده. خدای (ج) دې باز ته ډېر عمر ورکړي چې د غزلپرستو او شعر پرستو له پاره د سندرو غزلیزه او ښکلې ماڼۍ ودانه کړي.

چې مې شعور ته راشي شعر راکوي
په لاشعور کې پرښته ساتمه
په مخه مو ژیړي ګلونه
کاروان، پېښور، ناصر باغ نوی کمپ
۱۳۷۵/۹/۲۶
۱۶/۱۲/۱۹۹۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

منګی

قدر يې زيات شو چې ستي شو په شـــرر منګی
ځکه يې پيغلې جينکۍ اوس وړي پـه سر منګی

له پښو نه سره پورې وا خـــلي خوشبويي د جونو
کلاله خـــــرنګ دې جـــوړ کړی په هنر منګی

غوږ يې د زړه درزا ته ايښی وي په ترخ کې د يار
له پټو زړونو باخبر وي بـــــې خـــبر منګی

په ډکيدو کې چې ختې حتې په خـندا وخنديږي
مظاهره کړي د وصـــال پـــــه مازيګر منګی

مور ته به څه بهانه کـوې تـــــه لا وړه يې ګلې
چې د اشنا سره دې مـــات کـړ په ګودر منګی

عابده کاش چې ته کلال وای جوړول دې منګي
له خپلې ختې نه دې جـــوړ وای د دلبر منګی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هوش مې د مينې په لمسون د ليونو پسې ځي
تږې نظر مې ستا د چم کږو کوڅو پسې ځي

زه خو دا ستا د غمه شپه او ورځ لوګی لوګی يم
دا خلک نه پوهيږي هسې سپيلنو پسې ځي

دا دې کوم راز دی د وصال و فراق نه پوهيږم
ګله چې پرخه ستا له مخ نه پلوشو پسې ځي

راته نسيم په غوږ کې وی چې پرې غزل وليکه
د يار خوشبو دې راسره غږ د پردو پسې ځي

شور ګډ شو خلکو وی چې حسن په بازار خرڅيږي
يوسف د مصر د يعقوب د اخيستو پسې ځي

دا قافله د ژوند عابده مخ په وړاندې درومي
څومره چې تللي دي راغلي به په تلو پسې ځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې له لیمو نه مې نظر پریوزي
د ښکلو قدر مې په سر پریوزي

ارمان مې داسې نیمه خوا پاتې شي
لکه چې بې دیدنه لمر پریوزي
ستا د وصال د یوې شېبې په بدل
داغ مې د هجر په ځیګر پریوزي
د انتظار په للمو للمو دښتو
تور مې اوبه شي له بصر پریوزي
ته چې د کاڼي زړه سینه کې لرې
زما د آه به څه اثر پریوزي
اوس په هجران کې د وصال یادونه
لکه مرهم چې په پرهر پریوزي
هسې پنا شوې د عابد له سترګو
لکه چې ستورۍ د سحر پریوزي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې تصور مې د صنم ورانیږي
جوړ سلسله د هر ستم ورانیږي

په دغه بر کلي کې ځنګه شور دی
ملګرو بیا د چا حرم ورانیږي

خدای خبر بیا دي په زړه څه تیریږي
چې ستا کوڅه کې مې قدم ورانیږي

عابده داسې ښاریه کې اوسې
وران خو لا څه چې په کې سم ورانیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غیرت او ننګ جـذبه لا د پښتون شته
څو یې تن کې لا یــوه قطره د خــــون شته

که ماضي په زنده ګی چړې ســـرې کـړې
امیدونه مستقبل ته د ژونـــــدون شـــته

د ظلمت تیاری که شته دی لا خـــو شپه ده
پسې وار هم د روښـــــانـه سباوون شته

که فلک رابـــانـدې خپلې چارې وکړې
راتـــه زیـری د زمـــا د اوښـــتون شته

که د وخت څپیړو مـــوږ ســره جلا کړو
دې ټوټې ټوټې ولس ته پـیوستون شته

که منزل څومره مشکل وي پروا نه شته
حوصله لا د عـــابـــد سره د یون شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د فـــاصلـــولـــړۍ د مينې له نظر تيـــرېږي
احساس مې وبوږني سلګۍ شي له بصر تيـــرېږي

د لاشعور نه يې شعور تـــه کـــډه کړې ده نـــن
جانان زما د سينې دښت کې پـــه سفر تيـــرېږي

تکل مې کړى دى چې لاړې د ګـــودر ښکـــلـــووم
ډېرې پېغلوټې په دې لار هر مازيـــګر تيـــرېږي

د زړه جونګړه ورانـــوي پـــه يو نظر د جـــمـــال
زما قاتل زما په سيمه بـــې خطـــر تيـــرېږي

د سباوون زيري د لمر بانه موسکي موسکي کړي
د سپيدې څرک چې د افق په سم او غـــر تيرېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا چې زه یې سره لمبه کړم، آتشي جـــمـــــــال د چا و؟
ابدي فراق یې راکړ، د یوې شپې وصـــــــال د چـا و؟

زنـــګیدمه،تـــاویـــدمه دپریـــشانه زلـــفوتال کــې
اوس چې خاورو کې لغړیږم، ها رنګینه خیال د چاو؟

زمــــــا ختــــې تـــمــــنا د میکـــــدې د جـام لرله
خو کوزه یې د جومات کړم، په لمسون کلال د چا و؟

د هستۍ په بناریه کې دنیستۍ سودا وه ګـــــرانه
د عابد خودي په تن وه وایه نور مـــجـــال د چاو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پرخه د سحر چې د ازغو په څـــوکـــو وزانــــګي
اوښکې مې ډيوې شي د ښو په څوکو وزانــــګي

دا د زړه کنډول به ورته ډک له ارمــانـــونـــو وړم
يار ته چې د عشق د منارو په څوکو وزانــــګي

ډک د تخيـــــل د رنګينـــيو فـطــرتـــي غـــزل
پريږده چې جانان ته د بــارخو په څوکو وزانګي

طمعه د عابد لا په زړګـــي کې هسې طمعه شي
لمر چې د غروب د تورو غرو په څوکو وزانګي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما قدم چې د وصال تر کــــوره ونــــه رســـي
د یار ښکلا دې د کمال تـــر کـــــوره ونه رسي

چې پرې زما د امیدونو ستوري ونه بـــــریــښي
د رخسار خط دې د هلال تر کـــــوره ونــــه رسي

چې بورېنید لي احساسات مې نیمه خوا پاتې کړي
ستا مرتبه دې د جـــلال تـــــر کـــوره ونه رسي

چې دې منګی ما سره لوبو کې مـات شوی نه وي
ستا سوال زاري دې د کلال تر کــــوره ونه رسي

ملګرو بڼ کې به ګـــلـــونــــه د غــــزل وکري
د عابد خیال که د زوال تــــر کـــوره ونه رسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جلوې وې ستا د حسن طبیعت یې بوږناوه
ارمان چې زما سترګو د لیدو توان نه لاره

جذبه د مینوشۍ لا خوره نه وه په مخفل کې
ساقي چې به هر کس په سترګو سترګو کې څاره

ستا غم ته یې د زړه کور کې ځای ورکړلو دلبره
پښتون و زما عشق د پښتنو پت یې پاله

((هر څو که د هجران ځینې وصال زرغونه کیږي
دهقان د ازل کاش چې د غه تخم نه کاره))*

ما وی ګنې عابد یې روان کړی دی توبې ته
زاهد په خلوتګاه کې په جامونو ونمانځه

* د حافظ شیرازي د یوه بیت ژباړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

((د شفق په حنا سره کړل د فطرت نـاوې لاسونه)) ❋
بيا ساقي ورته تيار کړل د کــــوثـــــرو ډک جامونه

طلايي وړانګې خورې شوې د اسمان په کنارو کې
طبيعت دی بوربنيدلی د مستۍ وايــــي رازونـــــه

د ماضي په تورو لارو د روښان سـفـر منـــزل دی
مستقبل د حال په ژبه د خوښۍ کــــــړي اوازونه

تخيل چې افاقي شي انسان ووځي لــه هستۍ نه
د نيستۍ هسې مقام کې يې حاصل شي مقامونه

دی قدرت په کائيناتو مهربان دومره عـــابـــده
د سپرلي تازه هوا ده پرې تازه شول دماغـــونـه

❋ پورتنی نیم بيتی د حمزه بابا(رح) دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما عشق او ستا ارمان غـــــاړه غــــړې
لکه وي چې ټول جهان غـــــاړه غــــړې

احساسات مې په حالاتو ژړا کـــانـــدي
اوښکې، وينې او چشمان غـــــاړه غړې

دا هم وخت دی چې پر ما باندې تيريـږي
زما ژوند او ستا هجـران غـــاړه غـــړې

هغه هم راته يـــادیـــــږي د زړه ســـره
چې به سيـــل ته وو روان غـــــاړه غړې

دې ته هم مې د اميد سترګې په لار دي
بيا عابد شي او جـــانـــان غاړه غړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په تصور چې مې دلبر خـــــور شي
لکه یلدا کې چې سحر خــــور شي

چې په ښکلو کو مې نظر خــور شي
خاطر مې ستا د زړه پر سر خور شي

پالي زمونږه پال چپه لـــــیـــــدلی
خیر یادوو خو راته شر خــــور شي

باګرامه* ستا په سندریــزه سیمه
سروش د شعر راشي اثر خـور شي

دیدار دې هسې پر عابد ولــګي
لکه پر ستورو چې قمر خـور شي

باګرام د پیښور زوړ نوم دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څڅوب د میني مې هر دم د زړه لـــه بــــام پریوځي
لکه چې څاڅکی څاڅکی می. له سوري جام پریوځي

د محبت د ازموینې دې دســــتور تــــه گــــوره
چې درنې هیلې مې ستا پښو ته له ناکام پـــریـــوځي

تیارې خو ښې دي د رڼا ترینه امید کیدای شــــــي
پر سپین رخسار چې تاوې زلفې لکه لام پریـــوځي

داسې محفل کې به مینا په ګډیدو نه راځـــــــي؟!
چې د ساقي د سترګو ست په خاص و عام پریوځي

تقسیم د میوو د ی چې کیږي د آدم پـــــه بچــو
په داسې حال کې هم عابد د چا له پام پـــــریـــوځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستړی ستړی ریز مریز یم، د ژوندون په ګرانه لاره
لکه غږ وي چا ته شوی، د جنون په ګرانه لاره

د وجود په ملکیت مې، د خونریز لښکر قبضه ده
هر احساس زخمي زخمي دی، د بدلون په ګرانه لاره

دا منزل مو ناتمام دی، دغه هيلي سرابي دي
د نایاب سفر په لوري، د ګردون په ګرانه لاره

قافله د پښتنو ده، د دې دور بې سالاره
يو جرس د نهيلو شي، تل د يون په ګرانه لاره

یو اقرار دی بس عابد، چې پښتو سره مو کړی
که مشکل وي هم يې پالو، د پښتون په ګرانه لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګلونه وشینده پـــسرلــــيه لر او بر په سیمه
غوټۍ غوټۍ پــه غوړیدو شه د دلبر په سیمه

د نظرونو په تارونـــو التـــفـــات د مینې
ټوله فضا شي سندریــــزه د نظر پــــه سیمه

راځه چې نن د رقیب مخکې یو له بــله زار شو
خور چې زما او ستا د مینې شي خبر په سیمه

یوه حیا داره پښتنه وه بې اســـــرې ملــګرو
وه غریو نیولی چې راتلله د خیبر په سیــــمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لا د عدم په غیږ کې پروت وم چې شرر دې راکړ
کالبوت د مینې ته اشـــــنا د روح وزر دې راکړ

زما معصومې ارزو سترګې لا پرانیستې نه وې
لا مــــې کتـــــلي درتــه نه و چې نظر دې راکړ

ما د ساحل په لویه لاره کـــې ستـــا لار څارله
د ژوند بیړۍ دې راته کړه سمـــنـــدر دې راکړ

د زړه پر باغ مې میلمنه شوې د جـــمال پرښتې
د عشق کعبه دې راته وښوده ثـــمـــر دې راکړ

لا د الستــه په سجدو ومه د نور کـــعبــې تــه
لا مې سر نه و پورته کړی چې خبر دې راکـــــړ

د تخیل په رنګینو کې مې غـــزل شوې
احساس د شعر دې راته کړلو هـــنر دې راکـــړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا نه لوګي ستا له نظره لـــــوګـــی
لکه چي پرخه شي لــــه لمـــره لوګی

نن خو دا تنده مـــاتـــومه ســـاقي
توبه مي شه ستا له ســاغـــــره لوګی

د جانان غم په ښـــادۍ نــه ورکــــوم
دي عاشورا نه شه اخـــــتره لـــوګی

د کوم شپونکي کوډلي اور اخيستی؟
هلته چي وخـــتو لــــــه غـــره لوګی

په کي حمزه غوندي هستي اوسيـــده
عابده ځان کړه له خيــــــبره لــوګـــی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

گله چې ستا پر مخ را ښکون خور شي ښکلا خوره شي
زما د زړه د هر ارمـــــان پـــــه تن کې ساه خوره شي

چې د خپل ذات په آيينه کې خـــــپل تصوير وګورم
احساس مې وبوږني پر ذهن مې رڼـــا خـــوره شي

ذرې ذرې پــــلـــوشــــــې مستې مستې وځليږي
چې د سحر په افق سترګه د سبـــا خــــوره شي

د تصور فضا مې ټوله سندريــــــزه ښـــــکاري
چې د جانان پر سرکو شونډو مې موسکا خوره شي

په يو نظر کتو يې هسې بې هوشي خـــــوره کـــړه
لکه جلوه د کوه طور چې په موسى خـــوره شـــي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا چې لیمو کې نظر غــلی ښکاري
ما ته زما د مینې ځـــلی ښـــکاري

قدم قدم یې ښکلو مـــــه خـــاورې
پر دغې لار مې جانان تللی ښکـاري

زه د ساده حسن ساده مئـــین یـــم
ساده چې وګوري لا ښکلی ښکاري

یوه شیبه چې په کې نه وي جـــانـــان
خاورې ایرې مې د زړه کلی ښکاري

چې کومې لارې د جانان لارې دي
عابد پر هغې لارې پلی ښکـاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا انتظار خـــونـد کوي
تنده خمار خـــوند کـــــوي

مینه کې رقـــیـــب منـــــم
ګل سره خار خـــونـد کوي

تل په اضطراب کـــــې وي
زړه ناکرار خـــونـد کوي

وي چې منصــــوري جذبې
ژوند خو په دار خوند کوي

ستا له التــفـــــات نه زار
ګوره نګار خـــونـد کوي

تا وې ژوند به وبـــايـــلې
ما وې قيمار خوند کـوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پر تخيل چې مې انــځور نـــه شـــي
ها دې زما د سترګو تـــور نـــه شي

چې تقدس په ليمو پـــور نـــه شي
مئينه مينه خو پـــه زور نـــه شـــي

چې مې مزل ستا تر منـــزلـــه رسي
زما قدم دې په بل لـــور نـــه شـــي

د زړه پر وران کابل مې څه له راځـــې
په کنډوالو کې آرام نور نـــه شـــي

چيرته چې زړونو کې الفت او سيبړي
هلته کې ژوند په شر و شور نـــه شي

عابده څه چې ترينه کـــډه وکـــړو
په دې وطن کې کلی کور نـــه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا التفات مې کړي نظر په ځمـــــکه
بانه مې لګي د ځيګر پـــــــه ځمـکه

چې مې سبا آرمان په دار ځـــــــړوي
هرګز دې رانه شي سحر پــــه ځمـکه

اوښکو ثمر به ترينه ځـــــه واخـــلمه
تاسې خو کړی د غـــــم کـــر په ځمکه

روح به مې خاورې سره ميـــــنه لــري
چې راته خوب راځې اکثـــر په ځمکه

*تر هندوستانه يې شغلې خورې دي
داسې روښان و لکه لـــــمر په ځمکه

هغه چې تل يـــې تخـــيل سروش و
اوس اوس اوده شو د خيبر په ځمکه

* حمزه بابا يادو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانان مې داسې په ځیګر وي غــــلی
لکه لیمو کې چې نـــــظر وي غــــلی

ستا د راتلو په انتـــــظار انتـــــظار
داسې ولاړ یم لکه غــــــر وي غــــلی

خود به منګی دا ستا پـــــه سر ماتوي
چې لیونی دې پـــــه ګــورد وي غـــلی

ستا د وصال روژه په خوله پاتې شوم
د یتیـــمانــــوخـــو اختـــر وي غلی

زما په غم داسې جـــانـــان وي غلی
لکه د بر په غم چې لـــــــر وي غـــلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته خو به لاړ شې ستا تصوير مې له نظر نـــــه ځي
جانانه ستا ياد مې د څړيکو له پرهره نــــه ځــــي

ما مې د زړه په شش محل د ښکلي نوم ليـــکلی
په هر ساه کې ځي راځي خو له ځيگره نــــه ځي

د گل په غيږه کې او سيږي خو آرام نــــه لـــري
د پرخې مينه ازلي ده چې لـــــه لمره نـــــه ځي

مورږه د خپل آرمان په څلي بـــانـــدې ډېر وژړل
خو دا ناسازې لا د وخــــت لـــه ستمگره نه ځي

اوس نه بنگړي ماتيږي، نه د پيغلو جونو منگي
اوس هـــغـــه شـــور زموږ د کلي له گودره نه ځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا له نظره چې نــــظر اخـــــلم
لکه سپوږمۍ رڼا له لـــمر اخلم

د دیدن خوند په مازیــګر اخــلم
د هجر داغ دې په ځیـــګر اخـلم

مست لیونی دې په کوڅه درغلم
ستا د درکاڼي به پـه ســـر اخلم

لکه فرهاد ستا په شـیرینه مـینه
په اجاره دې آشـــنا غـــر اخلم

د سباوون د سپـــیده دم سرسم
د دوران غم په هـــر سحر اخلم

د غزل توري دې د مخ خـــالونه
جانانه زه ترینه اثـــــر اخـــلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانانه ستا له مخه نـــور وريږي
که تجلی د کـــوه طـــور وريـــږي

د زړه پر للمه مې د وصل بـــاران
څه په مستۍ څه په سرور وريږي

د تاک په ونه يې ستا نوم ليکلی
چې د ليمو نه دې انګور وريـــږي

دار به د خپلې غاړې هار جوړوم
پر ما اسرار لکه منصور وريږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د لمر ډولۍ کې د رڼا ناوې په ویـــــنو سـره ده
د بې وسۍ نه توري لړې د مـــــا ښـــام ښکلوم

د ژوند په هر پړاو مې خو ځلې تندی مات شوی
د خپل آرمان د قتل جرم له نــــا کـــام ښکلوم

زما د ځنګ ملګري نور زما وجود نــــه مني
لکه سقراط په افتخار د زهرو جام ښکـــــلوم

زما په برخه آزادي لـــویـــــه ګنـــاه ده منم
لکه د زرکې د ښکاري خور شوی دام ښــکلوم

د پښتونخوا دغرو سرونه مې په وینو سره دي
زه هم قاتل یم او مقـــــتول یـمه الزام ښکلوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غزل غزل شه چې دې ولیکم غــــزل جـــانـــان
د ښکلا غوټې دې راسپــــړم ول پـــه ول جانان

لکه په وریځو کې سپوږمـــۍ چې پټېټانی کوي
داسې له مانه پـــټوي مــــخ پـــه وربل جانان

زه به د مینې دې معصوم آرمـان تـــه څه ووایم
چې رانه غواړي په یوه لـحظه څـو ځـــل جانان

زه د خزان او د بهار څـه منتبار خـــونـــه یـم
ما مې په زړه داسې کـرلی لکه ګـل جـانـان

د ښکلیو خوی د غلچکو دی پام کوئ ملګرو
داسې یې زړه له عابد وړی لکه غل جـــانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه هينداره مې هغه ماتوي
د ځان تصوير څه په مزه ماتوي

دا سې سپرلي سره يو ځای مه راځه
چې مې د پر عمر توبه ماتوي

د ديدن تندې دومره واخيستمه
چې مې په شين سهار روژه ماتوي

د ښکليو ياد د غلچکيو په څير
په سپينه ورځ د زړه جندره ماتوي

کاروان د ژوند په سترو سترووو لارو
په کوم حسين پړاو دمه ماتوي؟

مستان يې څښي د مستۍ زور ښيي
د شيخ په سر تشه کوزه ماتوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې مې جانان د زړه له تـــلـه وتـــی
بس تغزل مې له غــــزلـــــه وتـــی

د ژوند منزل ته بلا لار پـــــرتـــه ده
د روح کاروان مې لــــه مـــزله وتی

په کومه لاره بـــه دې لاره خـــارم؟
اوس چې قدم مې ستـــا له پله وتی

د ګل رخسار د رنــــګیــنیو پسې
د زړه بـلــبل مــــې له ګوګله وتی

ستوری د بخت یې پر آسمان ځلیږي
چې روغ تندی ستـــا له درشله وتی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېرې ارزوګانې مې په خوږ زړه کې نیمګړې شوې
ځوانې حوصلې مې د امید په لار کې ستړې شوې

تا چې سوداګر د مرګ په پوله د ژوند کینول
پوه شومه باداره چې او به دې راته خړې شوې

نشته د پاکۍ یوه ذره ستا په ناپاک وجود
ستا فلیتې چارې اهریمنه پوروړې شوې

موږ د سباوون زیري ته ټول وجود غوږونه وو
غیږ کې د سحر مو په نصیب د ماښام لړې شوې

ستا د محلونو نه کوم تپ موږ ته راغلی دی
ستا له لاسه ورانې چې د خوار ولس جونګړې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یوه سلګۍ مې له اجل نه ستنه کـــــړې پـــه زور
سترګې مې برندې پاتې شـــــوې د جانان په تمه

د زړه پر للمه مې د ګلو لـــــښته وکـــــرلـــه
لاس په دعا لکه دهقان یم د بــــاران پــــه تمه

د زړه کوترې مې اولوت کړی د عرش په لـــــورې
شیبه شیبه مې انتظار ده د یـــــزدان پـــه تمه

د نهیلو د جرس کړنګ شي د منـــــزل په طرف
کاروان مې لوټ شي لویه لار کې د څاروان په تمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زنده ګي مې ښکلې د ېره په هنر خوري
لیوني یې د در کـــــانې زما سر خوري

په رخسار یې لکـــــه پــرخه نه ځاییږم
دا رنګینه حادثه مې لـــــکه لمر خوري

دا معصوم آرمان مې څنګه لیونی شو
د وصال په شپه غمونـه د سحر خوري

څه وجود مې د وطن غمـــــونـــــو وخوړ
څه چې پاتې دی هغه رانه دلبر خوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د حسن زور دې لا په سترګو کــــې دی
ښکلی انځور دې لا په سترګـــو کې دی

راته کوي چې د مستـــــانـــو کيسې
کوم شرابخور دې لا په سترګو کـــې دی

اوس خو زه هو مره بې ادبـــه نـــه يـم
ګله ! پيغور دې لا په سترګو کـــې دی

څنګه به نن د بوسې سوال وکــــړمــه
پرونی پور دې لا په سترګو کــــې دی

د ديدن تنده مې نـــن نـــــه ماتوي
ساغر نسکور دې لا په سترګو کې دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سکنی ماښام یم مازیګر خــو نه یم
د پیغلو جونو مست ګودر خو نه یم

چې بې له تا مې سترګې نه غړیږي
ستا په ککیو کې نظر خو نـــه یم

چې د جانان په بام دوره دوره شي
زه د کوترو څه لښکر خو نـــه یم

بې ارادې مې چې بانه رپـــیږي
د چا په لاره کې سفر خو نــه یم

څه له ټوټکې او تاویزونه کوې
زه د پیریانو څه اثر خو نـــه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه د درد مې په پرهر کې ويـــــښ شـــــه
د مينې خوب شه په نظر کې ويــــښ شـــه

چې د رڼا د قافلې جــــــرس شـــــــــي
د سپيده دم په خير سحر کې ويــــښ شه

لکه شپونکی د ژوند شپيلۍ غـــــږوي
دا سې په نيمه شپه په غر کې ويـــښ شه

د ګلرخانو چې نظـــــــــر مــــــاتــوي
د سپيلني په خير شرر کې ويــــښ شه

چې د عمل پــــــــه ډګـــــــر وځليږي
پښتون زلمی شه په سنګر کې ويښ شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مې ستا ياد کې دم په دم ښويږي
پر وچه ځمکه مـــــې قـــدم ښويږي

د رقيب نوم مې چې غزل کې راشي
خدايږو له ګوتو مې قلم ښــــويږي

نور به کچکول ورځنې نه جـوړوم
چې مې له لپو نه کرم ښـــويـــږي

ښايي د درد به حوصله نه لـــــري
چې له زخمونو مې مرهم ښويږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا په نظر د نظر تار تـــــړمـــــه
څو مره اسان په هوا لار تـــــړمــه

لږ مې د مینې په هوده کې واخــــله
روح مې په بین دې لکه مار تـــړمه

نه دې راځې خو د راتلو پــــه تمه
غوټې په زړه د انــتــــظار تړمه

که مې مراد په زیارتــو شي پوره
زه به د سمال په هـــــر مینار تړمه

له زخمې اوښکو نه امیل جوړوم
پــه جنتي غــــاړه زنـــار تړمه

عـابــــده ته دې خاطر مه درنوه
که زه پــــه ســر د ګناه بار تړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که ستا تصویر په هـــــره لاره گــرځي
پسې زمــــا د زړه هيــــنداره گــرځي

شپــــه کې د خيال په تړون ستا په لټون
راسره ستوري تـــــر سهار گـــــرځـــي

هوده د مينې پرې اثـــــر نـــه کـــوي
د سينې دښتې کې مې ماره گـرځـــي

څوک به مې ور د زړگي وټـــکـــــوي؟
لکه زما څوک بيقراره گــــــرځـــي؟

د کوم حسين نوم يې پر ډډ لــــيکلی
کاروان* چې داسې له چناره گرځي

* زما خوږ ملگری پير محمد ((کاروان))

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لاس او پښې وهمه سترې ستړی یم
مینې کې دې هسې اوبو وړی یم
مه مې غورځوه د غورځیدو نه یم
ومې کړه شین به شمه زړی یم
مینه غوارم. زړه غوارم له ښکلیو نه
سوال یمه لا هغسې نیمګړی یم
مه ویریږه، خوله مې نه شته نه دې خورم
زار نه لرم، مار نه یمه، پړی یم
ما باندې احسان چې وخته ونه کړې
زه مې د ژوندون پر اوږو مړی یم
سیوری مې پر سر د پسرلي * ګرځي
شکر د وږمو د بهیر غړی یم

* استاد شاعر محمد صدیق پسرلی او افغان ادبي بهیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وتره مې په اوښکو کړه تــــــوده ځمکه
غم مې وکرلو پــــــه ښــوره ځــــمکه

پام کوه قدم مې په زړګــــــي مــــه ږده
يبلې پښې څوک کله ږدي په سره ځمکه

پريږده چې دا وچې شونډې کيــــږدمه
ستا د رخسارونو په لمده ځمـــــــکه

څنګه به يې کړ ښيرازه کـــــيږي نه !
موږه او به کړې په خـــولـه ځـــــمکه

تا ته به خوږه نشه د ميــــــنې شـــــم
بنګ يمه پخيږيم په ترخه ځــــمـکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توبه مې وايسته سحر ویـــــریـــږم
چې له مغرب راخيژي لمر ويـــريـــږم

په شوخ نظر چې راته ونه ګــــــورې
له شوخو سترګو نه اکثر ويـــريــږم

پام چې د نه راتلو يې و نه وايــــــې !
ربیاره زه له دې خبر ويــــــريـــــږم

لکه شبنم د ګل په پـــاڼـــه پـــاڼـه
زه د تودو خې له اثـــــر ويـــريـــږم

د زړه زخمي کابل مې نور مه چيړئ
چيرته ناسور نه شي پرهر ويريـــږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې له تا نه ګرانه ډېره ګرانــــــه زنـده ګـــي ده
په مینه مینه وګوره جانانه زنـــــــده ګــــي ده

چې تا مینه راکړې ده، چې ته مې زړه کې اوسې
بس تا پورې تړلې مې آرمانه زنـــــده ګـــي ده

د زړه پر للمه للمه مې جـــانــــانـه راورېـــږه
په دښته د ګلونو له بارانــــــــه زنـــــده ګي ده

حسین پړاو دې مخکې دی قدم پـــه قدم اخله
دمه د یار په کلي شه کاروان زنــــده ګـــي ده

لمر غېرږه خلاصه کړې ده ذرې په کې نخـــېږي
سحر په مستۍ راغی څه روښانه زنده ګـی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا په رخسار د غزل توري نــــاځي
که د آسمان په لمن ستوري نــــاځي

آرمان مې ستا لار ته ګوري نــاځي
د زورور ډول ته کمزوري ناځـــــي

د جانان یاد مې زړه ته داسې راځي
لکه له لمر چې ذرې اوري نـــاځي

دتخیل په تال مې داســې زانګي
لکه زنځیر چې د ور ښـوري ناځي

د مینې باد په مازیــــــګر راوله
په مازیګر د چنار سیوري ناځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن د آرمان کلي کې شـــــپه تـــــيروم
ځم د جانان کلي کې شـــــپه تــــيروم

د زړه پر للمه به مې وتـــــوکيـــــږي
چې د باران کلي کې شـــــپه تــــيروم

له پرښتو سره مــــې کـــړې وعـــده
د لوی آسمان کلي کې شـــــپه تــــيروم

د ښار لوګوکې مې ساه تنګه شـــــوله
يمه روان کلي کې شـــــپـــه تـــــــيروم

چې تخيل مې د غزل رنګـــــــين شي
ځم د ((کاروان)) کلي کې شپه تيروم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له تندي مرمه خو روژه ساتمه
په خم کې لامبمه توبه ساتمه

یو لاس کې توره بل کې نیسم قلم
زه د خوشحال بابا ورثه ساتمه

په زړه کې لولم سیپارې د مینې
په تاخ کې بنده خلاصه ساتمه

چیرته په غم باندې هم نه ځیږي
لیمه کې اوښکه پښتنه ساتمه

چې مې شعور ته راشي شعر راکوي
په لاشعور کې پرښته ساتمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه زخمونه به د زلفو په تار وګـــــــنډمــــــه
د نظر خار به ستا د کلي پـــــه لار وګنـــــډمــه

چې زمانه پرې ګواهي زمــــــــوږ د ميــــنې وايي
د جانان نوم به په تنه د چنــــــار وګـــــنډمــــه

ځو مره به ښه شي چې رنګونه د فطرت شي يو ځای
د لمر ذرې به ګله ستا په رخسار وګــــــنډمــــه

کسات به زه د خپل قاتل جانان نه څنګه واخـــلم؟
بس خو جنډه به د آرمان په مزار وګـــــنډمــــه

سل کاله کيږي يو ظالم په بې رحمۍ شـــــلولی
ځم چې د لړ او بر د غرونو پرهار وګــــــنډمــــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د نغمو له ښاره ساز و ســـامــــان راوړي
تخیل ته مې سندرې جـــانـــــان راوړي

په ورځ ستا د مخ خالونه زړونـــه یـــوسي
د شپې ستوري په لمن کې آسمـــان راوړي

د ښکلوکو خط و خال وي په کـــې نغښتی
چې مهار د غزلونــــو کـــاروان راوړي

ته د خپل حسن له زوره څه خــــبر یـــې؟
چې تور زړي درته ګوري ایـــمان راوړي

د شهیدو ګلـــغـــوټـــیو جنازې وي
زموږ کلي ته یې غیږ کې باغوان راوړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خير دی که د ژوند په ژرنده دل شومه
ستا ملالو سترګو ته کجل شـــــومه

چا به راته نثر چـــا به نظـــــم وی
ستا په خوله چې درغــــلم غزل شومه

څومره ښه نازونه شو يــــو ځای سره
زه چې سپلنی ستا د وربـــــل شومه

يا د کلي خلکو واورئ مړ مــــې کړئ
مينه کې که خپل جانان ته غل شومه

راشه چې مې بې له تانه روح نه ځي
څو ځلې ميلمه که د اجل شـــومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مازیګر نه لري ګودر نــــــه لري
زموږه کلی خو اخـــــتر نــه لري

موږه په داسې چم کې ساه اخـــلو
چې ماښامونه یې سحر نــــه لري

پر ځای د سرې یې بارود خــوړلي
ځمکې مو شاړې شولې کر نه لري

مرګی پر موږه د ویر ساندې وایي
د ژوند نغمې پر موږ بـاور نه لري

جانانه کله خو راپیـــــښــه وکړه
زما د زړه جونګړه ور نـــــه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له سازه مې د روح یوه نغمه وه چې راتـــــله
که ستا د نرگسي گیسو وږمه چې راتـــــله

حرم کې مې د زړه چې یو صنم دیره کیــــده
قدم په قدم مخکې بتکده وه چې راتــــــله

غبار د تصور له آیینې مې چــــې صفــا شو
د باد په څیر زما په لور هـــغه وه چې راتله

ستا نوم مې لا په ژبه باندې نه و پوره شوی
په شونډو مې د مینې زمزمـــه وه چې راتله

تعبیر یې د سندرو د مغان لـــه پیره غواړم
بیگا راته په خوب کې پرښته وه چې راتله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له کوم ځنګله نه ورتــــــه لاره راځـــــي
هره بلا مو چې تـــــــر ښــــــاره راځـــي

د زړه پر ځمکه شنه کوي زخـــمـــونـــه
ښکلي له څه رنګين بـــــــهاره راځــي

لکه چې خپل همزاد مې ومـــونـــدلو
چې ورک تصوير ته مې هينداره راځي

د روح سرود مې ورته بين غــــــږوي
د سينې دښتې ته مې ماره راځــــــي

د زړه له شوره لا وتــلى نـــــه يـــــم
د مينې غږ له دې بــــــــازاره راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د ژوند د حسرتونو تن کې ساه مــــــړه کیــږي
لړ یې لاس ونیسئ ډیوه رپې رڼا مـــــړه کیـــــږي

هوا ګیر زړه مې د اسې ولي د نظر پـــه ګـــا ټـــو
لکه ویشتلې مرغۍ څرخي په هـــوا مـــــړه کیږي

راته یو چا له میکدې نه د تـــــوبــــــې وویـــل
ما ویل نه، نه رنګینه غوندې ګــــناه مـــړه کیــږي

له خاورو پورته شه ملالې پیغلې چـــیغـــــه وکړه
میوند خو څه کړې چې لا ټوله پښتونخوا مړه کیږي

خدایه د کومې ګناه غچ دې رانه دلــــــته اخـــلې؟
لا مې آمین په ژبه ګرځي چې دعــــا مــړه کـــیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په تصور کې چې دلبـــــــر نیــــــسم
لکه د وریځو غیږ کې لمـــر نیـــسم

دې ماښامونو راته هیڅ را نــــه کړل
د ښکلیو لار په سپین سحر نیـــسم

بیګا مې ټوله شپه منـــــتر ویـــلی
څوک په هوده کې د نـــظر نیـــسم

چا رانه زړه لکه د غــــل وړی دی
ښکلیو کې ګورم څوک اوتر نیسم

چې صحیفې ورته د میـــنې راځي
ځم چیرته دا سې پیغـــــمبر نیسم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د روح بين غږومه چيرتــــــه مـــاره لـــــــتهوم
اوبو غوندې د غره لمن کــــــــې لاره لـــــــتهوم

د باد په خير چې ښکته پورته ګرځم لالهانــده
تصوير له چا نه ورک يمه هينداره لـــــــــتهوم

چې زړونه تخنوي دا سې نغمې درځنې غواړم
تارونو کې دې هغه تـــــــار ستـــــــاره لتهوم

اول به مې د زړه په دريڅو کې راپــــــيدا شي
که نه شو بيا به ستوري په کراره لـــــــــتهوم

سرونه به ډېر ګرځي خو چې زه پسې ګرځيږم
يو سر چې سلسله يې ځي تر داره لـــــــتهوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه ګريوان ته داسې اچوي نظر لاسونه
لکه د وريځو لمن وخيري د لمر لاسونه

زه به يې هم د امتيانو صف کې ودريږم
که مې پر سر تير کړي د مينې پيغمبر لاسونه

خدايه د نور باران شيبه شيبه راووروه
بد رنګې شپې پر مرۍ اينبې د سحر لاسونه

د بې وسۍ مې جوړې پته تا ته نه لګيږي
ته چې ښيرو ته غځوې هر مازيګر لاسونه

زمونږ په کلي کې د وينو د غچ زيري کيږي
د هر دريم سړي په وينو سره اکثر لاسونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ليمو نه چـــــې بهر شولې نظره چـــــيرتـــــه ځـــې؟
له غــــــرونو چې پناه شوې ښکليه لمره چيرته ځې؟

څــــه رخه دې مئينو سره کيږي او کــــه څــــــنګه
ماښام ته چې نيږدې شوې مازيګره چيرتــــه ځې؟

د زړه پر للمه د ښته مې يو څوک خو رازرغون کړه
ايسار شه پسرليه مروره چــــــيرتـــــه ځــــــې؟

څه ښه وو چــــې جانان په تصور کې راته ويلې
راځه کينه دمه شــــــه زوروره چــــــيرته ځې؟

د شر د سوداګرو قافلې بازار تـــــــه راغلې
لږ وار وکړه د امن پيغمبره چــــــيرتـــه ځې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ورانې مې کړې لاس کې د تلې کـــرښې
مه جوړوه ماته په تـــــندې کـــرښې

ښايي چې تصوير به جوړوي د چــــا
کاږي چې پر ځمکه ليوني کــــرښـې

زړه کې زما لارې تـــــيروي ګــلـه !
ستا په مخ چې راکاږي ازغي کرښـې

پانه مې د ژوند پخپله تــــوره کړه
هسې وايم دا دي ازلي کــــــرښـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

صنم مې زړه ته ځي راځي هردم پـــــه هــــــره ورځ
پوښتنه خو د ګل کوي شـــــــــبنم پـــــه هره ورځ

هم هغه څو شېبې مې د ژوندون د خوشحـــالۍ وې
جانان چې راته راوړي نوی غم پـــــــه هــره ورځ

دا خلک خو ړانده نه دي چې نه ورتـــه ښکارېږي
که څو مو په سرونو ږدي قدم پـــه هـــــــره ورځ

دا څوک دي چې زخمونه پر موږ پلوري له قديمه
دا څوک دي رانه يوسي چې مرهم په هـــره ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ښکليو اننګوته مـــــې نظر غـــــځـــوي لاس
سپوږمۍ د څوارلسمې ته خو لمر غځـــــوي لاس

اوس ګورو به چې چا ده د قسمت لـــــوبـــه ګټلې
د مينې پيغمبر د چا پـــه ســــر غځـــوي لاس؟

د کوم مئين په قتل پسې وتې ده لـــــه کــــوره
په ناز په کرشمه لکه خنـــــجر غـــځـــوي لاس

د چا د ګريوان تار تار يې په ګوتو کې نيـــــولـــی
دا شوخې شيوه ګرې خو اکثر غـــځـــــوي لاس

که خدای کول جانان به مې لاسونو کې لاس راکړي
خلک وايي چې اختر کې مرور غـــځـــوي لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يو څوک خو مې يو ځـــــل د زړه په لار راواړه
خدايه په مئين زړه مې پـــــرهــــار راواړوه

ښکلي دې په ځمکه دا سې ګرځي لکه ستوري
يو څو خو پرې د مينې په مــــــدار راواړوه

ساقي د ميکدې نه دې نن تش لاســـونه نه ځم
په لپو لپو ستــــــرګـــــو کې خمار راواړوه

هينداره مې د زړه ورپسې ورکه ګرځي
تصوير پرې د کوم ښکلي پــرې وار راواړوه

چې غر د ستار نه خيژي د څـــنو څو تارونه
جانانه لږ په څـــانــګه د چــــنار راواړوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تارونه دي د زلفو په رخــــــــسار وزنـــــګوه
پر غاړه مي لاسونه لکه هـــــار وزنـــــــــګوه

يو چا رانـــــه جـــامـــونـــه د نظر وتښتول
بنګي آشنا په بنګو مي خـــمـــــار وزنـــګوه

د وړانګو په مهار کې د رڼا کاروانه راشـــــــه
حسين سهار د کــــلي پـــــه چنار وزنـــګوه

جانانه هنګامه د ميني ورځ په ورځ سرېـــږي
يو سر خو چيرته نن سبا په دار وزنــــــګـوه

موسکا دي سندريزه کړه د ذوق پرښتي راشه
دردونه مي نغمه کې د ســـــتار وزنـــــګوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکلی شه، له خپل ښایست نه ښکلی شه
نن خو د غماز د سترګو خـــــلی شــــه

زه ورنه په سترګو کې څه وغــــــوا ړم
دی راته غوسه شي وا يي، غـــــلی شه !

ما د خپل بهير ســــــره ملګری کـــړه
وخته ! لږ خو ماته پــــــښه نيولی شه

زړکې يې لمنو تــــــه راغــــــلي دي
بازه د وطن غرونو کــــــې غـــلی شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بيا څوک مئين د هوش له ښـــاره وځي
د ليـــونـــو پـه ورکـــه لاره وځي

نغمې د ميـــنې لــــه ستار وځي
که د درد څړيکه له پـــرهـــاره وځي
دلته د مينې ليـــونـــي او سيـــږي
دلته هر ستوری لــــه مـــداره وځي
له چا نه ښکلی جـانـان مـــخ اړوي؟
که د پاړو له هودې مـــاره وځــــي
بيا به تصوير د کوم يو ښکلي راوړي
د زړه له کوره مې هـــينداره وځي

موږه د مينې دنيـــا هم ولــــيده
د کار سړي په کې لــــه کاره وځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومتوب

راته ياديږي هغه تير وختونه
چې په غرمو به ګرځيدم، ګرځيدم
ستا په کوڅه کې به د چا له ويرې
لکه د پاڼې رپيدم، رپيدم
چې ييلې پښې به مې په ځمکه سرې شوې
پنا مې وړه ستا د ديوال سيوري ته
ستا د ديوال خوشبو به داسې مست کړم
لکه د ګلو د شمال سيوري ته
په لوږه تنده باندې نه پوهيدم
نه به غرمه نه مازيګر مې ليدو
ستا په لټون پسې به زه جانانه
ګرځيدم څو پورې چې لمر مې ليدو
خو اوس د داسې وخت پنجو کې ګير يم
چې مې په ګرانه تن ته ساه راځي
جانانه ستا په غم به څه وژاړم
چې په خپل ځان باندې ژړا راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

له سرو سترګو تر سرو سترګو

پرون چې ما په آیـــــینه کــــې کـــتل
راته کیسې د ماشومتــــــوب یادیـدې

زه به په چیغو چیغو کـورتــــه راغــلم
مورجانې زه به ستا و لــــــور ته راغـلم

زما به سترګې وې لـــــــه خـــاورډکې
هم به مې سر و له ګردونــــــو نــه ډک

تا به نارې کړې چې قـــربـــان دې شمه
بیا دې له چا پره شـــــوخـــې کړې ده

تا به د خپل پـــــوړنــې پیڅکې باندې
زما لــــــه ستـــرګو خاورې پاکې کړلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم به زما له سره ټول گردونه تا وځنډل
راته به ستغې سپــــورې تــــا وکړلې

چې مخ او سر به دې راوميــــــــنځلو
زما به سترگې تکې سرې ښکارېدې

تا به مې سترگې راته تورې کــــړلې

* * *

خو نن چې بیا زما په سترگو کې د چا له غمه
و وينو سيند بهيده

ما آيينې ته کتل
زما تصوير په آيينه کې زنگيده ، زنگيده

ما ويل چې اوس به له هينداري نه راوښوييږي
تا راته څه په عاجزۍ وويل:

((زويه لو گې دې شمه ودې گرځم
نوره د سرو سترگو دا لوبه پريږده))

(c) ketabton.com: The Digital Library

قطعات

سپرلیه هغه به زمـــــوږ د خـــــوارو کلی وي چې
ګلونـــــه ټول په وینو سره وي او بل رنګ نه کوي
دا زمـــــانـــــه لکه چې نور زموږ وجود نه مني
عجیبه نه ده چې احساس مو لا غورځنګ نه کوي

*　*　*

وخت به موږ ته څنـــــګه ګلورینه فضا جوړه کړي
غږ د پسرلي وي خو لـــــه ورایـــــه خزان وخاندي
لا د ګلغوټیو ستوني ډک دي له بـــــاروتـــــو نه
تا ته به په کومه خوله سپرلیه ګلان وخـــــانـــــدي

*　*　*

پام کوه سپرلیه چې زموږ کلي تـــــه رانـــــه شې
ته به د باروتو دې وطن ته څه تحـــــفـــــه راوړې
اوس زموږ د کلي چنارونه ځالې نـــــه لـــــري
ته به د بلبل د غم نوا ته څه نغـــــمـــــه راوړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

دلته د وخت د نابلدو خلکو خوا کـــې اوسو
دلته کې موږه ساه په بيه اخلو ژوند تـــيروو
دلته زموږ احساس بندي دی څه ویلی نــه شو
ترخې خبرې د هر چا لکه د قـــند تـــيروو

* * *

څنګه ژر مې د آرمان قاتـــل جـــوړيـــږي
محتسبه لا مـــې هـــغـــسې ځـــواني ده
د ښار مشره ستا د امـــن ښـــاريـــه کـــې
هر څه ګران دي د ســـرونـــو ارزانـــي ده

* * *

پر سپين رخـــــسار چـــې زلفې لام ولګي
لکه روژه کې چـــې مـــاښـــام ولـــګي
د تن رګونه مې مـــوسکي موســـکي شي
غږ چې په غـــوږ زما د جـــام ولـــګي

* * *

لمر چې د غروب په غرغره شي راته وخاندي
جوړه طبيعت کې نظاره شي راتـــه وخاندي
سترګو د جانان که د مغلو خـصلت غوره کړ
مينه پښتنه يې تاتره شي راته وخـــانـدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د انتظار په تــــریـــخ نـــظر کې مې لا
د امیدونو څه خـــوارہ پــــاتـــې دي
وخته رفتار کــــې دې کــــرار راوله
ستا له منزله پښتانه پـــــاتــــې دي

لو
دی
د
لونګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غزل " باز " او د هنر کوترې

خدا يزده چې د بني آدم په ارواح کې يې ولې دا سې مزې پېيلي دي، چې د موسيقي له شرنګ سره په ګډا راځي او د غزل په اوريدلو او يا لوستلو سره غزونې کوي. خبره د غزل او موسيقۍ په ورووليۍ او خورلنۍ کې نه ده، پوښتنه د دې ده، چې کله خو ځينې غزلونه د خپل هر بيت له خوندور سُر و تال سره ځان يو ګام موسيقي ته نږدې کوي.زه دلته د غزلونو وزني رغښت هم نه يادوم، څه ډول وو ايم؟ موخه مې په شعر کې يو ډول پټ " خوند " دی، چې د پښتو غزل په اوسني بهير کې يې ځان په نويو رينبو ټينګ کړی دی او همدا ځانګړنه (چې زه يې د خپلې ژبې د لنډوالي له امله خوند بولم) ورو ورو په يوه " معيار " بدليږي، هسې معيار چې وکړای شي شعر له خبرو او کره له ناکره څخه بېل کړای شي.
خدای (ج) شته چې زه د ښاغلي عابد د شعرونو شنه کلي ته د همدغه " خوند " پر کوڅه ورننوتی يم او ډېرځله يې غزلو زما په اروا کې سندريز مزي خوځولي دي او که د ده شعرونو ته ګورم هم نو د کتنې د معيار سترګې به مې همدا خوند وي.
زما پر اند دغسې خوندورځانګړنه د غزل ليکنې په همدې او سمهالي بهير کې ښاغلي کاروان ډېره ځلولې او د " بهير " له لارې د څو تنو په شمير کې تر عابد پورې هم رارسيدلې ده، چې د شاعر له ذهن څخه د اوريدونکو يا لوستونکو پر ذهن تر کيناستلو پورې د يوې منظمې پروسې په توګه طرح کيږي او د دې پروسې د علمي کولو ډېرې چارې د شاعر په کار پورې اړوندې دي، چې له نيکه مرغه د عابد صاحب دا سې کار د غزل ليکنې په برخه کې برياليی دی. لومړی خو ښايي په ره بيت کې د نوې سکالو " موضوع " هستونې لپاره هڅه وي او دا هڅه شاعر هنري نوښت ته نږدې کوي. په دوهم ګام کې د سکالو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ارايې لپاره د کلماتو د ټاکلو چاره ده. شاعر غواړي چې هره شاعرانه کلمه داسې وټاکي، چې د يوه ځانګړي هنري موقعيت استازيتوب وکړای شي. د شاعرانه ژبې په وړاندې د شاعر مسووليت له همدغه ځای څخه پيل کيږي، دريمه چاره له قافيې او رديف سره د ټول بيت ښکلی پيوند دی. دا پيوند هم هنري ظرافت ته اړتيا لري. له دې وروسته د فنی تلازماتو رغونه پيليږي، چې د شعر قافيو ينوښت، آهنګ او د ټاکلي وزم په پام کې نيول دي. د ښاغلي عابد دا بيلګې په مرسته راغواړو:

ځنګه چې ښکلي له وعدې نه وځي
داسې مې زړه له ارادې نه وځي
لمر د زرينو وړانګو لاس غځوي
د رڼا ناوې له تيارې نه وځي
ورسره ستا د نامه توري ځغلي
هر اسويلی مې چې له خولې نه وځي
د کوم هوښيار ښکلي په لټه پسې
يو ليونی له ميکدې نه وځي
ښکاري جانانه په ايمان يې وايه
باز به دې کله له پنجې نه وځي

عابد هڅه کو ، چې ټول شعري کلمات يې داسې يو انځور رامنځ ته کړي، چې وکړای شي د شاعر د نظر وړ نوښت پر لوستونکو ومني.

زموږ دا شاعر ډېر ځله خپل برسيرن او ښکاره عواطف ارايیه کوي، چې له ټولو سره شريک دي. د همداسې شريکو عواطفو موندل او بيا ښکلې اوډنه پر هر چا د شعر د منلو په چاره کې مرسته کوي . د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلا په وړاندې دا سې ساده، خو ښکلي او نوي عکس العمل ډېرو احساس کړي، خو په لړو شعرونو کې راغلي دي.

چا پسې ورک زما نظر ګرځي
ښکلي چې ګورم په ما سر ګرځي

په شاعرۍ کې "مهال" د عابد همزولي دي. زه د خپلې دغې ادعا د زبات لپاره لاسوندي لرم او هغه د شاعر هنري صداقت دی. شاعر چې د خپل ژوند مهال تنده پوره لمس کړي، ويې زغمي او په وجود کې يې په احساس بدله شي، بيا نو دغه احساس په خورا طبيعي توګه د هنر قلمرو ته راشي او په شعر بدل شي. هغه هم دا سې چې دا احساس په پوره صداقت له ټولنې سره شريک شي، شاعرانه صميميت هم له همدې صداقت څخه سرچينه اخلي. هر کله چې شاعر له خپل مهال سره همزولي شي او خوږه ژبه ولري، نو هنري زيږونې به يې خورا صميمي وي. ګران عابد په خپلو غزلو کې همدا سې يو صميمي شاعر دی. د عابد غزلې مو ډېرې يادې کړې ځکه د هغه په کتاب کې غزلې ډېرې او نور شعري فورمونه لږ دي. څو آزاد شعرونه هم شته، چې کړای شي په دغه جوله کې شاعر د بريالیتوب نښې را څرګندې کړي"
وروستۍ ټپه" يو ښکلی تصويري شعر دی، شاعر د خپلې هنري موخې په تمثيل کې بريالی دی او په ډېره ځيرنه هڅل هر شعري انځور بشپړ ارايبه کوي. ژبه يې هم خوږه ده د "هائيکو" ګانو په هکله څه نه وا سم ويلای، ځکه چې ډېر ورسره بلد نه يم، خو څلورومه هائيکو:
اوس چې او به له ورخه تيرې شولې....
د يوې ښکلې ګناه ظريف او سمبوليک اعتراف انځوروي.
زموږ دا شاعر ډېره موده د "افغان ادبي بهير" د شاعرانه منارو بلال وي، چې د ښکلا او هنر د مذهب نورو مومنو "شاعرانو" ته د مينې د نمانځنو بلنه ورکوي. کله خو دغه بلنې خپله په شعر بدلې شي او له

(c) ketabton.com: The Digital Library

شارع څخه په شعر د شعر د لوستلو هیله شوې ده، ځنې داسې شاعرانه بلنې په دغه ټولګه کې راغلي دي، چې په زړه پورې جوړښت لري.
د عابد په غزلو کې یوه بله ځانګړنه، چې زما تر سترګو شوه، دا وه چې دی د ګڼ شمیر شعرونو په مقاطعو کې له خپل نوم "باز" سره کوتره، زرکه، وزر او دوی پورې اړوند شاعرانه ترکیبونه کاروي، مګر دغه تکرار ته ځکه حسن تکرار ویلای شو، چې هره مقطع بیل خوند او بیل رنګ لري. د دغو کلماتو هره هنري پیښه ډېره ښکلې راغلې ده او لوستونکي ته د ډېر تکرار احساس نه پیدا کوي دا حو بیلګې کتلای شو:

نن "باز" ته د زرکو میرې وویل
سرې سترګې به تورې په کجل کړمه
یا
سپینې کوترې درنه تنګې شولې
"بازه" یو ورځ به دې وزر ماتوم
او یا هم دا
بیله چې د زاڼو له کتاره شي
"باز " ته ښایستو کې شان کوتره شي
یا
زرکې وزرماتې دي په غرونو کې دمه کوي
"باز " یې په هوا نیولې لار لیوني

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ وینو چې شاعر د هرې کلمې لپاره په بیلا بیلو هنري موقعیتونو کې ځای ټاکي. له ځینو ټاکلیو اشیاوو سره شاعر ذهنی اړیکي له همدا سې بیلګو څخه ښکاري. خو په دې شرط چې هنري وي او ښاغې عابد دغه شرط بیخي پوره کړی دی.

د پښتو شعر په اوسمهالي بهیر کې ښاغلی باز محمد عابد د غزلیزې شاعرۍ ځوان استازی دی، ځکه نوښت، هنري صمیمیت او خوږه ژبه د هغه په غزلو کې داسې یو ښایسته ترکیب جوړوي، چې د لوستونکي په اروا کې هنر ته تږي مزي په سندرو راولي. زه خو وایم خدای خو دې زموږ د غزل دغه د سرو سترګو لوړ تخیله باز همداسې د هنر پر ښایستوکو کوترو مین لري.

دا تاسو او دا هم د شعر د دوهیو د مستانه قلندر خماري سندرې.

عبدالغفور لیوال

د سلواغې ۱٦ مه ۱۳۷۸

پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څنګه چې ښکلي له وعدې نه وځـــــي
داسې مې زړه له ارادې نـــــه وځي

لمر د زرينو وړانــــګو لاس غځوي
د رڼا ناوې له تــــياري نـــه وځي

ورسره ستا د نامه تــــوري ځغلي
هراسويلى مې چې له خولې نه وځي

د کوم هوښيار ښـــکلي په لټه پسې
يو لــــيونــى له ميکدې نه وځي

ښکاري جانانه په ايمان يې وايــه
"باز" به دې کله له پنجې نه وځــي
پيښور، صدر ۱/۱/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څنګه چې جانان په نظر ښکل کــــړمه
داسې يې غمونو ځان ته خپل کــــړمه

څو که لا کچه غوټۍ د میــــــنې ده
زه به يې د اوښکو پــه نـــم ګل کړمه

بیا مې په یو ښکــــــلي نظر پریوتو
بیا ځکه خبرې پــــه غــــزل کړمه

زه او جانان لاس تـــر غـــاړې ووتو
او ربه د رقیب پــــه خـــونه بل کړمه

نن "باز" تــــه د زړکو میرې وویل
سرې سترګې به تورې په کجل کړمه

۵/۱/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې د جانان د نظر شپول نـــــه شي
د زړه پرهر به مې راټـــول نـــه شي

چېرته يو نيم وي په کې سر ووهـــي
د بيابان هر بوټی غاټول نـــــه شي

که د چا ښکلي له لاسونو پريوځي
مات به زما د زړه کنډول نه شـــي

تا سره مينه مې څه حد نه لـــري
ما سره ستا کرکه په تول نه شـــي

د غم ښادۍ پته به څه ولـــګي؟
چې نغاره نه شي او ډول نه شي

٢٢/٤/١٩٩٧

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند نغمه مې د ستار د ترنګ خبرې کـــــوي
چې د ښکلوکو پر سينه لونګ خبرې کــــــوي

اوس به د چا د خيال تصوير په کې ذرې ذرې شي
د زړه هينداري ته مې څوک د جنــګ خبرې کوي

يارانو تاسې به دُعا کوئ چې ســـر ونه وخوري
د شمايلې د راوړو ملنګ خـــــــبرې کوي

د ژوند تيارو کې و تنګ شوى د رڼا لـــــيونى
د ډيوې څنګ ته يو شهيد پتنګ خبرې کــوي

زړه مې نرى شي غريو مې ونيسي له حاله وځم
چيرته مين چې د بنګړو د شرنګ خبرې کــوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مينو سترګو تاب زمـــــا خـــوښيږي
دا د بزم انقلاب زمـــــا خـــوښـــيږي

چې تنها کې مې د زړه نغــــمې نغمې کړي
په زنګون باندې رباب زمـــــا خوښيږي

ستا يوه يوه خبره يو حــــديـــث شي
ستا د سرو شونډو کتـــاب زما خوښيږي

چې د مينې د يادونو هـــــديـــره وي
دا سې زړه خانه خراب زما خوښــــيږي

ژونده تاکې د جانان له ميـــــنې پرته
په ايمان کې دې بل باب زما خوښيږي

۱۹/۵/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سپوږمۍ چمبه راواخله، ورته ستوري په ګــډا کړه
مرورې دي سندرې، لږ يې توري را پـــخـــــلا کړه

په نظر راباندې وڅښه، د ښکـــــــلا د مۍ جامونه
اوږده غاړه صراحي کړه، امـــوخته مې په صهبا کړه

د زړګي په للمه دښـــــــته، د ارمـــــان زړي کرمه
د باران په شان وريږه، چيرته شـــــنه مــې تمنا کړه

تخيل کې جوړومه، ستا د ميـــنې د ښکـــــلا بُت
بُتکده د خيال حرم کړه، لږ خو ما د ځــان په خوا کړه

څنګه غلی ناست يې "بازه" وزرونـــه دې خواره کړه
د کوترو سيل تيريږي، څه خو شور څه خو غوغا کړه

۱۹/۵/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له زړه نه راشي په ليمو کې انتظار وبـــاســي
يارانو ما د ښکلو مينه له روزګـــار وبـــاسي

داسې ښکارېږي چې ساقي هم کينه ور غوندې شو
ډله رندان چې ميکدې نه وار پـــه وار وبـــاسي

دا زمانه داسې په چل او په هـــنر بدلـــيږي
لکه پوستکی چې له خپله تنه مار وبـــاســـي

بيا يو منصور پيدا کړه، بيا د چا د مينې پـــه نوم
چې يو ناره د اناالحق په سر د دار وبـــاســـي

د زمانې د حوادثو څه پروا نـــه لـــري
"باز" په سيلۍ کې هم کوترو پسې لار وبـــاسي

٦/٧/١٩٩٧

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن دلیمو د خونې ور مـــــاتــــــوم
په چا به تنده د نظر مــــــاتــــــوم

د سترګو جنګ ته مې بلا زړه کیږي
ستا د بڼو به دا لښکر مــــاتــــوم

راځه جانانه را ترغاړې ووځــــــه
یو څو تڼاکې د ځیګر مـــــاتـــوم

شیرینه مینه مې په زړه وریـــږي
په فرهادي تیشه به سر مــــاتوم

سپینې کوترې درنه تنګې شولې
"بازه" یو ورځ به دې وزر ماتـــوم

۲۹/۱۰/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېر ستا د راتلو پـــه انتـــــظار لـــــيوني
راشه که يې ګورې د ديـــــــدار لـــــيوني

ستا د پاکې مينې اناالـــحق وايي په چيغو
جګ سرونه وګوره پـــــــه دار لـــــيوني

څوک دې خانقاه کې بلوي ډيـــوې د زړونو
څوک ناست ميکده کې وي خُـــمار ليوني

هر طرف اوتر اوتر د ښکـــــلو نظارې کوې
ګډ چې شي د صدر په بازار لـــــــيونـــي

زرکې وزر ماتي دي په غرونو کې دمه کوي
"باز" يې په هوا نيولې لار لـــــــيونـــي

پيښور،صدر۲۶/۱۱/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مهاجر زړه مې خوشـــــــحالـــي یوه زره نه لري
په ځمکه سیوری پــــه آسمان کې ستاره نه لري

په مرګ یې نیسي، غاړه تبې ته مجبوره کیږدي
د زمانې له ستمګرو نه چــــــاره نـــــه لري

موږه د داسې بد نصیـــــــبه قبــــــیلې وګړي
زموږه مړي ګڼ ښخیږي هــــــدیـــــره نه لري

اوس د آذان ازانګې ټول کلي ته نه رسیـــــږي
زموږ جومات یې شهید کړی مناره نه لـــــري

راځه چې پاتې زنده ګي په محبت تــــیره کړو
نفرت ښه نه دی آشنا مینه خساره نـــــه لري

۵/۱۲/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د خولې خبره مرغـــلره شـــــې
زړه ته چې راکوزه شي ســــندره شـــي

زه ورته وسله د خودۍ کيــــږدمــــه
مينه په ما خــــومـــره زوروره شي

نازلري، نــــيازلري، انـــــدازلري
خپل مين چې وګـــــوري اوتره شي

څومره چې په کــــم نظر کتل کوي
هومره به يې حـسن لــــه نظره شي

بيله چې د زانـــو له کـــــتاره شي
"باز" ته ښايستوکي شان کوتره شي

۲۶/۱۱/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه په نشیب څه په فــــــراز روان دی
زړه مې د کوم ښکلي پــــه ناز روان دی

په کوم پړاو بـــــه چـــاته ځان وسپړي
راسره ســــم د میـــــنې راز روان دی

روح مې سندرې په اوږو بــــــار کړي
د سُر او لی ورپسې ســــاز روان دی

چې کوم شاعر به ترې الــهام واخلي
ښکلې په څه ښکلي انـداز روان دی

چیرته به خپل مرام ته ورســــیږي
ځي په کوترې پسې "باز" روان دی

۱۳/۳/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غم ماښام په ما زديـــــــګر راغی
خدايه څه تندر په ګـــــــودر راغی

د بورو شور په هديره کـــــــې و جوړ
چاته راته ويلې چې اخـــــتر راغی

زما د قتل اراده يـــــــې کـــــړې
جانان د ليچو په خــــنجـــر راغی

د زړه پر ځمکه کرونده پـــــــخوې
ښکلی په شان لکه د لـــــمر راغی

د خيال وزر مې ستا په مينه خور شو
سروش د شعر مــــــې پـه هنر راغی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې شبنم بوسه له مخه د ګــــــــل واخــــلي
تصور مې رنګيني د غــــــزل واخــــلي

د ديدن تنده کې هومره تــــــکنی کــــړي
چې له ډېرې بې صبرۍ نه مې جـــــل واخلي

په اسانه به يې خلاص نـــــه کــړې جانانه
که د مينې تار مو يــــو ځـــلې ول واخلي

ښامارانې يې چې په څانګو مســــتې وکړي
له ترخو نه خواره څنــــګه صندل واخلي؟

بې له شکه هغه شـــــپه بـــــه وي د قدر
چې سپوږمۍ ستاد رخسار ځنې ځل واخلي

۲/۳/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکلو پسې زړه مې سحر وتــــی دی
هم مې له لیمو نــــه نظـــــر وتی دی

واړه ارمانونه به مـــــې ووژنـــي
نن دې د ښو چې لښکر وتـــــی دی

ستا د ماشوم غم تپوس مې زړه کوو
ما وی چیرته نه ځي بهر وتـــی دی

هغه دنګ چنار کلي کې نه شته دی
غشی تر سینې د ښـــتر وتی دی

"بازه" پسې والوزه وار مــــه کوه
ګورې نه صحرا ته کوتر وتـــی دی
٤/٤/١٩٩٨

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سرود کډه یې لیږدي، د مستیو وچکالي ده
د شاعر د خیال لمنه، له سندرو نه خالي ده

بیا یې غیږه کې رانه وړل، د رامبیل چامبیل ګلونه
سږکال هم په موږه خوارو، ټنده ګونځې د پسرلي ده

د نارنج د ګل میله ده، د بارودو په وطن کې
له شهیدو ګلغوټیو غیږه ډکه د مالي ده

دمه ځای یې زړه کې نه شته، د کاروان د لارویو
په خنجر د لیچو راغله، نن حسینه جلالي ده

٦/٤/١٩٩٨

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډک له ميــــنې زړه لـــــرم
شکر دی هـــــر څــــه لـرم

بدو ته يې بـــــد وايـــــــم
ښه يې پــــــه ليـــمه لــرم
زه د جـــانــــان غـــم سره
تل د زړه خـــــوالـــــه لـرم
خټه مي لــــــه عـــــشقه ده
اور لرم، اوبـــــه لـــــرم
ويښ وخت څه په منډه ځي
زه چې بخـــــــت اوده لرم
مه ! وزر مي مـــــه تـــړه
"باز" يم الـــــــواتــــه لرم

۱۳/٤/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مینه مې داسې په دایــــره کـــې واخلي
لکه بین مار چې مار هـــوده کـې واخلي

د مازدیګر وعدې تـــــه نــــــه رسیږي
د دیدن تنده مې غـــرمـــه کـــې واخلي
ښکلې ګناه ته مې رابـــولـــي ســـاقـــي
رانه توبه په میــــــکده کـــــې واخلي
د عزرائـــــــل به دا احــــــسان ومـــــنم
که رانه ساه ستا په کوڅه کې واخــــــلي
زما په زړه داســـــې قبـــضه واچــوه
لکه ښامار چې لال ولجـــــه کې واخلي

سترګې یې سرې شي په چا خیال نه کوي
"باز" چې کوتره په پنجه کـــــې واخلي

۱/۵/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چا پسې ورک زما نظر ګـــــرځـــــي
ښکلي چې ګورم په ما ســـــر ګـــرځي

غم مې د زړه کلي تــــــه لاره کـــړې
په سپین سترګی په کې اکثر ګـــرځي

یارانو ځمه لاس نیوی تـــــرې کـــوم
چیرته د میــــــنې پیغمـــــبر ګرځي

د مخ رڼا یې دنــــــیا ونـــــیولـــــه
یو څوک په خیر لکه د لمـــر ګـــرځي

خدا یزده چې زړکې کومې خواته تللي
ورپسې "باز" په سم او غـــــر ګرځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لږ يې راوينې کړه دې ويده ارمان ته لاس واچوه
راشه دا ځل زما د زړه ګـــــريوان ته لاس واچوه

راته د سپينو سپـــــــينو ستورو اميلونه راوړه
د کائيناتو دې خـــــواره جهان ته لاس واچوه

ترينه ولجه کړه د سندرو غرونه غرونه اوښان
د غزلونو اوښبانه کــــــاروان ته لاس واچوه

چې د وختونود ناســـازو نه څه غېچ خو واخلو
جانانه نن خو دې تراخـه دوران ته لاس واچوه

چې د رقيب له زړه نه سوی سوی دود وخيژي
"عابده" دا ځل دې خواږه جانان ته لاس واچوه
۱۷/٦/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يـــــو نــــظرخـــو رنــــدانه راواړوه
لــــرېه تــــيره زمــــــانــــــه راواړوه

درنګ ساعت له بهډيوه په مړه کيدو شي
هله ژر شـــــه پـــــــروانـــــــه راواړوه

د تندي له ايينې نــــــه ګـــوري زلفې
په رخسار دانـــــــه وانــــــه راواړوه

د ښکلا بته په زړه کـــــــې مې ديره شه
دا حرم په بتـــــــخانـــــــه راواړه وه

بازه اوس دې غزلونو کې خوند نه شته
بس دی نوره افســـــــانـــــــه راواړه

۲۰/٦/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يو ساز و ، يو سرور و ، يو نغمه وه تيـــــــريـــــــده
په سيمه مې د روح د چا ورېمه وه تـــــــيريـــــــده

هيڅ حد يې د ښکلا تاکلی نــــه شمــــه يـارانو
د سيند په څېر روانه وه څــــــپه وه تيـــــريـــده

يو څوک مې تصور کې جـــــــوړولـــــه ورانوله
په ما د ليونتوب يـــــــــوه دوره وه تـــــيريـــده

ها ستوري به يې ياد وي چې تک شنه وو له خندا نه
ها څنګه د مستـــــيو ډکـــــه شـــــپه وه تيريده

يو شرنګ مې د پاوليو په غــــــوږونو کې نښتېږي
په خيال کې مې تر څنګه چې هغـــــه وه تـــيريده

۲۸/٦/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مينې لاروی يمه صنم ته مــــې وربــــولــي
دا داسې بُتکده ده چې حرم ته مې وربـــولـــي

دا زړه راسره رخه لري ځکه خـــــو يــــارانو
چې چيرته مينه نه وي هغې چم ته مې وربـــولي
د چا د تورو سترګو د جادو بــــه څــــه اثر وي
چې هر سهار د ميا او ملا دم ته مــــې وربولي
چې ستا د خولې خبره مې په شونډو زمزمه شي
يو ښکلی ترنم شي زير او بم ته مې وربـــولي
نظر مې د رخسار په لارو تورو زلفو ونــــيو
دا څنګه رڼې لارې دي تورتم ته مې وربـــولي

ليمو کې يې د ژوند خُمار، خُمار راته کـــرلی
چرسي بنګي سړی يمه چيلم ته مې وربـــولي

۲۶/۶/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له زړه نه درته وايمه د ځان په خير مې خــــوښ يې
جانانه په والله چې د ايمان په خير مــــې خوښ يې

د مخ فضا دې ټوله سندريزه غــــونـــدې ښکاري
د سپينو رڼو ستورو د آسمان په خير مې خوښ يې

د زړه تاخ کې دې ساتم تقدس دې په ليــــمو وړم
باور وکړه جانانه د قرآن په خير مې خــــوښ يې

"سالکه" آشنا څنګه رانه ليرې، ليرې ګـــرځې؟*
"نثار" زما ياره د "کاروان" په خير مې خـوښ يې

د ښکليو په خير ښکلې يې غزله د "پــــسرلي"*
د مينې د کيسې او د رومان په خير مې خوښ يې

*سالک، نثار او کاروان زما شاعران ياران
*استاد پسرلی زموږ مشر او استاد شاعر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د ښکلا ځینې قلنګ غـــــواړي
یوه خولګۍ درنه ملنګ غـــــواړي

ستا د کوڅې له رقیبانـــــو امـــان
په نه خبره باندې جنګ غـــــواړي

څو مره ساده ده کلیوالـــــه میـــنه
د هار پر ځای رانه لونـــګ غواړي

د زړه مې سوبه په دوه څـــیزه کېږي
یو رانه تا غواړي بل بـــنګ غواړي

د ښکار پر ځای ورسره مـــینه وکړه
"بازه" کوترې درنه څنګ غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه خُم مې لبريزه دی ميخوارانـــه ورکه
تصوير مې پسې ګرځي خو هينداره رانه ورکه

هر څو که لاروی يـــــمه د شپـــــږو جهتونو
چې تا ته غځـــيدلي هغه لاره رانــــه ورکه

چې ژوند ټپه ټپه کړي چې ميوند ټپه ټپه کړي
يو داسې پښتنه د جنګ سالاره رانــــه ورکه

د بين په ترنم يې د روح کلي ته رابـــــولـــم
هنر چې په کې نغښتی هغه ماره رانــــه ورکه

موده وشوه سندرې راته نه راوړي يــــارانو
څه ټکه راپريوتې سندرماره رانــــــه ورکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک مـــې په نظر کې راشيـــن شوی دی
درد مـــې په پرهر کې راشيـــن شوی دی

ډېر بـــــه د ارمـــــان ګـــلونه ونيسي
زړه مې په ګودر کې راشـــين شوی دی

رام به نـــــــه شي کلـــکې ارادې لري
هر افغان سنګر کې راشيـــن شوی دی

نښې د "حـــــمـــــزه" د تخيل لري
شعر که په "خيبر" کې راشين شوی دی

بيا به په پنجو کې زرکه ونـــــــيسي
ښکار د "باز" وزر کې راشين شوی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا له نظر پـــــريـــــوتـم
خدا يږو له غر پـــــريـــــوتم

ته په وعده را نـــــه غـلې
زيږ مازديګر پريـــوتـــم

زه د سپيلني پـــــه خـير
واخ، په شرر پريـــوتـــم

ما وی چې کعبه بـــه وي
زه دې په ور پريــــــوتم

ښه مې زړه پرې يخ کړلو
"باز" په کوتر پـــريوتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له زړه مې ارمانونه ستا په لاره ځي پــــــه منده
يو څو ليوني ستوري له مداره ځي پـــــه مـــنده

پرون مې تلوسه د نن په تمه زيـــــاتـــــيـــــده
خو نن چې راغی ښکلی شو ناګاره ځي پــــه منده

يو چا په ميکده کې وچې شـــــونډې شپه رڼه کړه
يو څوک چې بلا نوش و له خپل واره ځي په منده

هغه د يو ديدار په خاطر سر تلي کې اخــــــلي
چې ژوند يې مينه مينه وي تر داره ځي په مـــنده

زما د زړه له خُم نه يې يوه څکه ونــــــــــه کـړه
په ناز په کرشمه رانه ميخواره ځي په مــــــنده

۷/۱۰/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خو ګیډۍ دُعا به د آمین په مـــــزي وتـــړم
زړه به مې د ښکلو د آئین په مـــــزي وتـــړم

نن به مې د سترګو کورکي ورته پرانیستي وي
پریږده چې یو څو په کې حسین په مزي وتـــړم

ټولې فلسفې به ستا د مینې په مخ شاته کـــړم
ښکلی غوندې شک به د یقین په مزي وتـــړم

هار د سپینو لیچو به په غاړه کې دروا چـــوم
وار وکړه چې زه خو لونګین په مزي وتـــــړم

رادې شي کوترې دې د "باز" په سینه وګـرځي
زه به یې وزرونه ښه سنګین په مزي وتـــــړم

۲۲/۱/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زنده ګۍ غمونه واړه مې له زړه راټــــول کــــړم
چې کور ته لاړ شم په سينه باندې واړه راټـــول کړم

په تصور کې زه ماشوم شم په کوڅو کې ګــــرځم
سکښې ماښام وي چې خوړلن له تناره راټول کـــړم
کله نا کله زه په ورانو ګودرونـــــو ګــــرځم
کله ښايست له ټول جهانه په ليمه راټـــــول کړم
لږ مې د زړه درزا ته لاس ونيسه سود به مــــې شي
د ارمان ټپ به ستا د ګوتو په چاړه راټول کــــړم
خدايزده چې څه توپان په سترګو کې جانان راوړی
چې راته وګوري بې واکه مې بانه راټــــول کـړم

ستا د ښايست د اسمانڅکو په لور نيت مې کـړی
باز يم وزرونو کې به دوه ستوري رانه راټول کـــړم

۲/۲/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه خو شته چې دا سې خونړۍ اړوي ســــــترګې
جانان چې رانه نن کړۍ کړۍ اړوي ستـــــــرګې

راځئ چې د یو بل سترګو کې ټول سره راټــول شو
زموږه له خوارانو چې نړۍ اړوي ســــــترګې

زما د زړه غوښتنه باندې خدایږو پـــــوهیدلی
دا ښکلی چې له ما هره ګړۍ اړوي ســـــترګـــې

د برکلي د شپون رمې هوښیارې راته ښـــکارې
ازغو کې چې ترې پاتې شي وړۍ اړوي سترګې

دُعا به د کوترې سپین وزرې ورســــــره وي
چې "باز" نه په هوا هره جړۍ اړوي ستــــرګې

۲۹/۲/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ټولې بُتکدې وې حــــــرم را نــغی
زړه ته مې څوک ښکـــــلی صنم رانغی

چاته چې مو لارو کـــــې ګلان شیندل
هغه خو زمونږه پـــه چـــم رانـــغی

تل د سپینو لیچو په خنجر راځــــــي
ښکلی د موسکا په کرم رانـــــغـــی

څم چې د ګلونو موسم غـــــلا کړمه
مونږ باندې یو کال چیرته سم رانغی

ته یې چې ښکالو ته غوږ نیولی وې
"بازه" هغه زرکه قــــــــدم رانغی

۱۲/۳/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هغه چې د مودو خُمار يې سترګو كــــې غړيږي
خپل وار ته يې وار نه كيږي يو جام اخلي او ځي

د چا چې اراده د خپل منزل په لور پــــــخه وي
فراز و نشيب نه ګوري بس ګام اخلي او ځــــي

يو درد د چا دمينې مې پرهر ته لاره كــــــړې
يو ياد يې جانانه هميش سلام اخلي او ځــــي

د كوم يو وږي "باز" نظر په كلي لګـــــيدلی
په شنه سهار كوتره چې له بام اخلي او ځـــي

۵/٦/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ليونو کې دې راغلی نـــــــه يـــــم
جانانه زه دومره ښاغلی نـــــــه يـــــم

ما د خولګۍ طمعه کې و نه ســـــــاتې
زه خو لا دومره نازولی نـــــــه يـــــم

بخښنه غواړم په حاضر محـــــــفل کې
د چا په سترګو کې خو خلی نـــــــه يم

اوس نه چنار او نه سنځلې شـــــته دی
اوس د هغې يادونو کلی نـــــــه يـم

د يو وړور پښه مې جنګ کې وبايلله
خو له سنګره تښتيدلـــــــی نـــــه يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه ښکلي تصور و چې تر ځنـــــــګه وه راغلې
نغمه وه د لونګو چې ګلرنـــــګه وه راغـــــلې

په تورو تورو سترګو يې قلنګ راځني وا خيست
چې کور ته مې د زړه يو ملنګه وه راغـــــــلې

د خپل مين ټپونه يې ګنډل په تار د څـــــــــو
هغه پښتنه پېغله چې له جنګه وه راغــــــلــې

سندرې يې له لپو نه شيـــندلې ليـــــونــۍ وه
بيګا راته په خوب کې شو خـــــه شنګه وه راغلې

د زړدن پر ځای د بنګ دانې خــــوړلې وې کوترې
دا نن چې درته "بازه" رنګه بنـــــــګه وه راغلې

۱۲/۵/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته لړ راتـــــه وګـــوره
زړه لړ راتـــــه وګـــوره

ژوند په کـــې راونغاړه
مړه لـــړ راته وګـــوره

بس درنه يو خوله غواړم
څه؟ لـــړ راتــه وګوره

ګل په اننـــــګو ورمه
ښه لړ راته وګـــــوره

۱۲/۵/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تور کفار لښکر پـــــــه سپــــــــین اسلام راواړوه
لړ دې په رخـــــــسار د زلـــــفـــــو لام راواړوه

یام کوه آشنا چې پښه نیولی په کې نـــــــه شــــې
مینه خو سرحد نـــــــه لـــــــري ګـــام راواړوه

زه به ورته ټوله شاعري خپــــــله اهـــــدا کړمه
خدایه د شاعر حسن خــــــو پـــــــــــام راواړوه

پریږده چې د ژوند خُمار مې ټول په کې خړوب کړم
تنده مـــــاتــــــومــــــه ساقي جام راواړوه

۱۹۹۹/۶/۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند مسته نغمه چې له ربـــــابــــه راوتله
د مینې ولوله مې له شـــــبابـــــه راوتله

زمزم خو به چا نه وي په مینا کې اړولـــــي؟
بیګا شپه چې وړمه یې له شرابــــــه راوتله

د تندې تلوسه مې وار له واره زیـاتـــــیدله
ها ښکلې چې یارانو له سُرابــــــه راوتــله

پرون چې د مطرب له ترنګه څه مې اوریدلي
هم هغه مسئله نـــــن له کــــــتابه راوتله

کوم چا به په پنجره کې بندیوانه وي ساتلي
کوتره خو به "بازه" بـــــې حـــجابه راوتله

۱٤/٦/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه د ژوندون سرو تودو وخوړم
څه د چا مينه کې نشو وخوړم

هسې له وخت نه ګيله څه له کوم
خپلو يارانو په پردو وخوړم

وطنه ستا له غيږې لېرې، لېرې
د پرديسيو ورځو شپو وخوړم

هغه خدايي سلام هم نه راکوي
زه يې غمونو انديښنو وخوړم

خپلې خورينګې ته کوترې ويل
زه د "باز" دوه وو سترګو سرو وخوړم

٨/٧/١٩٩٩

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اور مې کړه شرر کې مې راونـــــغاړه
درد يمه پرهر کې مې راونــــــغاړه

وا مې خله د سترګو په کونجونو کې
ښکليه ! نظر کـــــې مـــې راونغاړه

تورو ماښامونو ته مې پـرې نه ږدې
ګوره سپين سحر کې مـې راونغاړه

نن راته کوترې څه په مـــــينه ويل
"بازه" په وزر کې مې راونـــغاړه

۲۷/۸/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خبره چې په کلي کې شوره شوه څـــــــنګه ځــــې؟
کیسه زموږ د مینې چې ښکاره شوه څــــنګه ځــې؟

تصویر دې په کې وځړوه، یاد خو به دې ســـــاتــې
رڼه مې د زړګي چې آیینه شوه څـــــــنګه ځـــې؟

هن! واخله لږ سرور خو په لیمو رانه یــــــوســــــه
ژوندون مې درته ویړه میکده شوه څـــــنګه ځې؟

سهار و، مازدیګر شو اوس ماښام په تیرېدو دی
ایسار شه د چا یاده نوره شپه شوه څــــنګه ځې؟

ښه ډېر به درته جوړ کړم سپینې غاړې ته ځونډي
پخه چې د لونګو کرونده شوه څـــــنګه ځې؟

۱۵/۱۱/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک مې په میو باندې، څوک مې په بنګ نمانځي
څوک مې د تورو سترګو په ښکلي جنګ نـــمانځي

بیا د غزل ملکې، ګـــــــیډۍ ســــندرې راوړې
چې به په دې عنایت، کوم یو ملــــــنګ نمانځي

بیا په وطن سپرلی شو ، جونې په ســـــیل ووتې
سپینه سینه به د چا په تور لونـــــګ نـــمانځي

ډیوې رڼا دې ورته، د کوه طور ډیـــــــوه شـي
ژوند په مرموزه ادا درته پتنګ نـــمانـــځي

د وطن ټول شاه زلمي، به سره بیا راټول شـي
د آزادۍ ناوې به د ډول په ډنګ نمـــــانځي

۲۲/۱۱/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نشه ده د شرابو په رګ، رګ کې مــــــې خـــوره ده
سندره چې زما د تخيل په تـــــــال ســــــپره ده

نظر مې ښکلا وزيږوي کوم لور ته چـــــــې ګـــورم
له کله نه چې ښکلې مې په ستــــــرګو کې ديره ده

چې تا په ګلورين نظر يــــــــو واري ورکـــــتلي
جانانه د زړه سيمه مې اوس ټوله ګـــــلــــــدره ده

يو څوک راغلل ژوندون يې د مرګي نيــزه کې يوړو
دا پوري کلی وګوره چې واړه هــــــديـــــره ده

د روغې څه خبره به يې باز ســــره وي شـــــوي
کوتره چې په شين سهار د بام په ســـــر ښکاره ده

۲۷/۱۱/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښه ده پر په اسانه راته وګوره
لږ خو په ما ګرانه راته وګوره

زه مې نظر ستا په ښکلا وینځمه
ته او خدای جانانه راته وګوره

یاده به وي تاته پرونۍ وعده
نن نه شې پښیمانه راته وګوره

ستا د جرس شرنګ سندرې شنې کاندي
ای او ښه کاروانه راته وګوره

تا پسې خو خدایږو رسیده ګران دي
لمرغوندې روانه راته وګوره

۱۶/۱/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا سې مې اوښکو باندې ستا د کوڅې ور وينځلی
لکه باران چې بيګا ټوله شپه وې لمر وينځلی

دا چې ښکلا راته په هر څه کې ځرکونه وهي
سهار وختي مې ستا په ښکلي مخ نظر وينځلی

په لاهوتي سندرو نيت ترم د مينې په نوم
د زړګي خُم مې په شرابو د کوثر وينځلی

څنګه سرور دی د بر کلي د ګودر په غاړه
چا به د بنګو په وږمه وي مازديګر وينځلی

د بوډۍ ټال يې په وزرونو کې يو شپول جوړوي
"بازه" د سپينې غرې په واوره يې کوتر وينځلی

۲۱/۱/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ثنگه خاموشه زنده گي ده هنگامه نه شـــــته دی
نن دې د کلي مازديگره هيڅ مزه نـــــه شـــــته دی

په يو ساعت کې په يو رنگ په بل کې بل رنگه وي
ماته خو خدايږو د دې ښکلو اندازه نه شـــــته دی

ثنگه ايسار شمه يارانو په دې چم کې ثـــــه دي
دا وخت به ثرنگه تيريږي چې هغه نه شـــــته دی

اوس به دې ثرنگه ښکلو کيه ســــندره کـــړمه
چې مې په شونډو ستا د مينې زمزمه نه شتــه دی

د جنگ شيبې وې ديوالونه سره غاړې وتـــــل
لارې مو ورکې دي په کلي کې کوثه نه شته دی

۱۷/۲/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسحاق ننګیال په مړینه

غر او آس

یو غر راونړیده
هغه دنګ غر
چې آسمانڅکو ته یې لاس غځیده
لکه د طور په څیر ذره ذره شو
****
یو آس له پښو ولویده
هغه سپین آس
چې په یو ګام کې به تر لیرې، لیرې ورسیده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امان الله ساهو په مړینه

دا څه ټکه راپریوتې

دا څه ټکه راوپریوتې
چې د سر سړي مو وینې
څنګه ژر یې رانه واخلې
دا څه ټکه راپریوتې
د یو غم فصل مو زړونو کې پوخ نه وي
بل راشین شي
دا څه ټکه راپریوتې
چې د سر سیوری پیدا کړو
عزرائیل یې په وزرونو کې راټول کړي
دا څه ټکه راپریوتې
د "ساهو" ګلونو پاڼې
د "پسرلي" په غیږ کې زمولې

۱۵/۷/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستۍ ټپه

زما د زړه دره کې
ستا د یادونو څلې
د یو شهید آرمان په څیر ولاړ دی
او ستا د خولې وروستۍ ټپه په آزانګو اړوي
تا ته به یاد وي که نه؟
ما درته څه په هنرمندو ګوتو
د سرو او شنو مریو پوښ کې وه رجړومه جوړه
او د هینداره په کونجونو کې مې
د خپل نامه توري یو ، یو وکړل
ما ویل چې ته کله کجل پورې کړې
نو په لیمو کې به دې وغړیږم
او که هیندارې کې تصویر ته ګورې
ستا له تصویر نه به راوټوکیږم
داسې به تا سره د مینې په تار ځان وتړم
خو داسې کله وشول

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ما نه کله هیر دي
چې په بې نیازه غېږ دې وویلې
راشه آیینه رانجه دې واخله
نه دې یاري کړم نه دې ښې ګرځومه

څو درې مسریزې

راځه چې نن خو پټېټانی وکړو
چیرته یو ښکلی ماشومتوب پیدا کړو
چې څه خو مینې ته بهانه جوړه شي
***
ځان به د چا د غاړې هار جوړوې
ناځوانې زه خو دې هیر شوی نه یم
په سره جوړه کې څومره ښکلې ښکارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

چې په خبرو قطغن ولګیده
چې د بلۍ په سر کاته ګناه شوه
راځه چې زړونو کې خو مینه وکړو

***

اوس چې اوبه له ورخه تیرې شولې
ناداني لږ دې په خوله لاس کیږده
په یارانه کې خو بنګړي ماتیږي

د درد د څړیکې په څیر لاره وکړه
زما په تول وجود خوره وره شه
لکه پرهر مې زړه کې وغځیږه

***

خیر دی جامو له به پیوند ورکړم
پیزار دې نه وي لوڅې پښې به ګرځم
مګر د خیټې څه چاره وکړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو بیت

داسې خو مه وایه چې نه به ګورم
ځکه چې دا کرښه زموږ په منځ کې
د ښایستونو خالق نه ده ویستې
نو داسې مه وایه چې نه به ګورم
زه به ورګورم که روژه وي که اختر که برات
ځکه چې دا ښکلي زما د غزل توري دي
یو بیت جوړوي

۷/۱/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانانه کله

خو راپیښه وکړه

ته مې په خوب لیدلې

ته مې په خوب لیدلې
پر افغاني ګڼ دې د سپینو روپو ټل دا سې مزه کوله،
لکه د هسک لمن کې ټل ټل وي د سپینو ستورو
ته مې په خوب لیدلې
لکه زیړی مازیګر،
د څو شپېو لپاره،
پر کاییناتو ښکلا وشیندي په منډه تیر شي
ته مې په خوب لیدلې
ستا د ښکالو ترنم،
زما په زړه کې نرۍ لاره وکړي
او بنګړو شرنګا دې لپو نه سندرې شیندي
ته مې په خوب لیدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تور پوړني کې دې سپينې ليچې داسې نغښتې،
لکه د اوږد جنګ له سوبې وروسته،
سپاهي تيکې ته توره تيره کاندي
ته مې په خوب ليدلې
د لوی شکست منلو وروسته ما ته لاس راکوې
او د بري لور ته مې و هڅوې
ته مې په خوب ليدلې
زما او ستا ارواوې
د اند ښني په نوم څه نه پيژنِي
د ماشومانو خويندو ورونو په څير لوبې کوې
څه ښکلی خوب و
چې وربښمين لاس دې
د بيا ليدو په اميد
آن تر تندي پورته کړ
او زه له خوبه ويښ شوم
بيا تر سهاره پورې خوب رانه غلو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعرانه فطرت

ښايي زما شاعرانه فطرت کې
له زمانو راهيسې
د ښايستونو خالق
د مينې کر کړې وي
شايد همداسې به وي
چې مې د زړه په ځمکه
د نفرتونو تخم نه شين کيږي
او مينه تل په کې ښېرازه اوسي
ځکه په نيمه خوله خندا باندې ټول زړه وبايلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو څوک ګورمه چېرته به وي د نــــګه ستا په څېر
پېدا به نه شي خدايږو غــــــنمرنګه ستا په څير

د چا ښکلې په لــــــټه پــــــسې وتی يم له کوره
کوڅه پـــــه کـــــوڅه ګرځمه ملنګه ستا په څېر

د وخت غرمو که وسوزوم مینه کې یې پوخ کړم
پر سپینه سینه زانګمه لونګه ســـــــــتا په څير

یو ته یې چې د ژوند قرار دې ټول راځنې یوړو ؟
کــه بله به پيدا شې شوخه شنګه ستا پـــه څير

د باز په شان شوخي مې په وزرونو کې پيدا شي
کــــــوتره چې مې تېره شي تر څنګه ستا په څېر

۲۸/ ٤/ ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ کلی

ډېره موده وشوله
چې "برکنډو" باندې د وریځو لړې نه ښکارېږي
او د خوږ غاړو کې رېدي راټوکېدلي نه دي

ډېره موده وشوله
د "غره زیارت" ته خلک نه ورخیژې
وایي روسانو یې په لارو کې بمونه ایښي
چې کلیوالو به ثواب لپاره
په لپو لپو ترینه وځښې اوبه
هغه "بزرګه چینه" اوس وچه ده

ډېره موده وشوله
چې د ګودر لارې مو شړې پرتې
ځکه زموږ کلیوال
چېرته په کډه تللي
په بېرته بیا نه راغلل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه مې په یاد دي
د مکتب ها ګلالو وړو به
د الفبا سندره
په ازانګو ویله

او دا مې هم یاد ېږي
چې د ایلبند نه به کوچیان راغلل
زموږ د کلي په شینکي باندې به
د وخت نه مخکې خزان ولګیده
د کلیوالو به یو شور پورته شو.

۳/ ۵/ ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توره شپه کې ورته جړ مې تور وربـل دی
خلکه چا د تورې شپې نيولی غــــل دی

بيا يې ګونځې په تندي کې غځـــېدلي
بيا چې ښکلی راته نه ګوري څـه چل دی

خبر دی لاړه به شي، لږه سا خـــو واخله
د تلوار دې لا تازه پـــــرونـی پل دی

بس دعا کوه لونـــګ چې راپاخه شي
د ځوندېو جوړلـــــو مې تـــــکل دی

بازه دا دې لا څه ټوکې دي را اخيستي
د کوترو په وزرو دې جوړ غـــــزل دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې په خبرو کې د ناز او ادا قند وتړي
ډېر مين زړونه به په زلفو بند په بند وتړي

هلته به زه په خپل وجود باندې باور پيدا کړم
که د لاس نخښه مې څوک ښکلې په مړوند وتړي

او به او به به کړي زما د زړګي واړه شاړه
که په ګرېوان راته د سپينو اوښکو بند وتړي

يو څو درانه سرونه په نېزه کې رانه واخلي
د مرګ قاصد راشي زموږ د کلي ژوند وتړي

داسې بدرنګه زمانه خو خدايه را نه ولې
چې د عابد نه تخيل وتړي انډ وتړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیلتون

زما د ژوند د امیدونو سپین سحر جانانه
سکنی ماښام درته یاد پړي که نه؟
ما نه د ژوند په ورکو لارو مرور جانانه
سکنې ماښام درته یادیږي که نه؟

له خپله ځانه او جهانه بې پروا گرځېدو
د ماشومتوب څومره ښایسته دوره وه
چې لاس تر غاړې به له نازه به هوا گرځېدو
د زلمیتوب څومره ښایسته دوره وه
لاس په نامه به درته زه ومه اکثر جانانه
هغه اکرام درته یادیږي که نه؟

اوس هم ځوانان د خوړ په غاړو کې ټولیږي که نه
زموږ د کلي مازیگر څنگه دی؟
د چټو پیغلو په کې اوس منگي ماتیږي که نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه لمبه لمبه ګودر څنګه دی؟
تا به شراب د موسکا راوړه له کوثر جانانه
د شونډو جام درته یادیږي که نه؟

هغه چې ما و درته جوړ په هنرمندو ګوتو
هغه منګی درسره شته او که نه؟
هغه چې تا به همیشه زما جاګیر ګڼلو
هغه زړګی درسره شته او که نه؟
چیرته پریوتی خو دې نه یم له نظر جانانه
د زلفو دام درته یادیږي که نه؟

ستا د پاولیو د شرنګا چې ترنم نه راځي
اوس مې سندرې سر و تال نه نیسي
ښکلي به ډېر وي خو نظر کې مې یو هم نه راځي
څوک مې دا ستا په څیر په فال نه نیسي
چې ستا د ماتو بنګړو توریې وړو په سر جانانه
د باز ناکام درته یادیږي که نه؟

١٦/ ٦/ ٢٠٠٠

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایډیال

د آرمان زړي مې د زړه پر ځمکه
کلونه وشول چې د ښکلې په نوم شیندلي
او وخت په وخت مې پرې د اوښکو بارانونه کړي
خو لا يې تېغ چېرته وهلی نه دی
دا کوم هوښیار سړي رښتیا ویلي
چې په مالګینو اوبو فصل نه شي
نو څه موده به کېږي
چې زه د اوښکو د څڅوبې پر ځای
د خیال مویک راواخلم
انځورومه د ښکلې تصویر
وختونه اوړي او زما د تخیل غیږې ته
خپله ځولۍ کې تصویرونه راوړي
د ښایست له ټول رنګونه راوړي
زه تصویرونو ته په ځیر ګورم
ښه په دقت ښه په تدبیر ګورم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ایډیال یې تصویرو کې نه وي
فطري ښکلا یې په رنګو کې نه وي
خو لا مایوسه نه یم یون کومه
د خپلې ورکې مې لټون کومه
مویک په لاس د چا تصویر جوړوم
لیدلي خوب ته مې تعبیر جوړوم

۲۰۰۰/۷/۱۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې شرنګ يې د پاوليو شـــــي سندرې زيږوي
دا ښکلې خو خبرو نـــــــه خــــبرې زيـــږوي

نظر يې د بنګال په کرتبونو کې پـــــــوخ کړی
نازونه چې يې سترګې سحر ګــــرې زيـــږوي

زما د اوښکو څاڅکي بې بـــــها ، نه دي يارانو
د مينې سمندر کې مــــــرغــــلرې زيـــږوي

ښتر که ترينه لاړه زموږ غرونه دې ژوندي وي
په غېږه کې ممانې او ګــــرګـــرې زيـــږوي

د وخت سختو سيليو ترينه ټولې بـــنې وړي
باز غره کې چېرته ناست دی نوې پرې زيږوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له چا به مروره وه هغه د ســــين پـــــه غـــــاړه
څپه چې ورته پښو ته پريوته د سين پـــــه غـاړه

د سپينې خولې په طمعه يمه چا ښکلې ســاتلی
اوس ځکه تېروم هره غرمه د سيـــــن پـــه غاړه

ته وا که د لونګو کرونده په کــــې پـــخــــه ده
سحر او مازيګر يې وي ورمه د سين پـــه غاړه

د سين د غاړې خلک يو په ژبه يې پـــــو هـــيږو
د زوږ د ترنم يې وي نغمه د سين پــــه غـــــاړه

د مينې يو غمزه مــــې ارادې کـــاندي بدلې
اکثر چې رانــــه مـاته شي توبه د سين په غاړه

جانان په تصـور کې راته ورو په غوږ کې ويلې
راځه بازه چې جوړه کړو يو شپه د سين په غاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د خولګۍ له انتـــــظاره بــه راووځـــم
لېونی نه شم لـــه ښــــاره بــه راووځم

د ښايست په وسعـــــتونو کې به ګډ شم
د نغمې غوندې لــــه تــــاره به راووځم
ستا ښکلا به د لـــېمو لـــپو کې وځښم
د عمرونو له خــــمـــــاره بــــه راووځم
زه به خپل زړه په اورتون د مينې پوخ کړم
لکه زر له سره انـــګاره بـــه راووځـــم
د چا مينه به مې زړه کـــــې لارې وکړي
لکه ځړيکه له پـرهــــاره بــــه راووځم

په هوا کې که مــــې بـاز په نظر راغی
د کوترو له کــــتاره بـــــه راووځـــم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دې پسې نه يم چې چا څـرنـــګه نظر کـــړی دی
ما خو په زړه باندې اکثر د مينې کـر کـــړی دی

اوس خو د بنګو سره يو ځای لونګ هـــم دودوم
د چا د غاړې لونګين په ما اثـــــر کـــــړی دی

ستا د کوڅې له رقيبانو مې ليمه نـــه ســـوزي
ما هميشه شکايت ستا له پورې ور کـــړی دی

اوس په کې جونې نه ټوليږي څپې ساندې وايي
خو ما سلام د رنګ ګودر هر مازيـګر کـړی دی

چې مې په خپلو ارادو باندې هم شک پيدا شي
دا مې د ښکلو په وعدو باندې باور کـــړی دی

چې ستا په بده وي راضي وطنه ! مور نه، نه دي
ښه په مېــــړانـــه باز له هغو سره شر کړی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د بنګړو شرنګ راته بلا خبرې زده کړلې
ما خو ستا خبرو نه اشنا خبرې زده کړلې

څه مې له بې وره میکدې، څه له رندانو نه
څه مې د پیالو له جنګېدا خبرې زده کړلې

اوس به مې په زړه باندې یوه خبره نه پرېږدم
تا چې په انکار کې په موسکا خبرې زده کړلې

ښه تاند زلمیتوب مې د صوفیانو په حلقه کې و
هلته مې د پیر نه د فنا خبرې زده کړلې

چا ته چې مې نیکه مشوره له زړه نه ورکړله
هغه راته ویلې بازه ! تا خبرې زده کړلې

۲۰۰۰/۱۰/۲۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا نه منم چې نه یم له جانان سره یــــو ځــــــای
والله هره شېبه یې له آرمان ســــره یـــــو ځــای

که څه هم څه موده وشوه لـــه یــاده یې غافل یم
خو بیا هم راته ځان ښکــاري یزدان سره یو ځای

راځئ چې د ژوند ستونزو ته خو لږه غاړه ورکړو
فطرت دی چې ازغي وي او ګلان سره یـــو ځای

د زړه په للمه ځمکه مې د مینې زړي شـــنه کړه
د چا یاده راځه خو له باران ســـره یــــو ځــای

یارانو ویل د باز خوا ته ورځو هلته یې ګورو
سالک او نثار لاړه له کـــاروان سره یو ځای

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه لا هاغسې بندي یم

زه لا ماشوم اوم چې مې پلار له لاسه کلک نیولم
ویل یې ما سره زما په کار کې مرسته کوه
ځکه په تا باندې مې لاس سپک وي
ما به لیدل چې مې همځولي ډله ډله له مکتبه وروسته
لېرې باغونو ته چکرله درومي
ما به له ځان سره په زړه کې ویل
عجیبه نه ده چې له پلار سره په بند کې اوسم
بیا به مې پلار ته ویل
پلار جانه ما ته اجازه راکړه چې زه هم د همځولو په څېر،
چیرته چکر ووهم
خو راته پلار به ویل
"زوی جانه هغوی بې غمه دي چې خوشې ګرځي
زما او ستا په تمه لس خولې
د ډوډۍ په انتظار وازې دي"
ما به ویل پلار جانه سمه ده زه کار کومه
اوس چې څه درې لسیزې واوښتلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ته لا ځان د ماشومتوب په څېر بندي ښکارېږي
له شل کلن مهاجرته وروسته
چې خپل وطن ته راغلم
نو دا ياران مې مسافر بولي
او ما ته هم ځان مسافر ښکاريږي
اوس هم هماغه د روزګار غم دی
خو چې بچي مې ياد شي
او زړه مې وغواړي چې کور ته لاړ شم
په خواره خوله له خپل بادار نه اجازه غواړمه

خيرخانه، کابل
د ۱۳۸۲ کال د زمري ۲۷ نيټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوډ

بیګا مې هوډ کړی و
چې زه به دا خپل نامراده زړګی
د چا په تشه خوله خندا باندې نور و نه بایلم
او نه به چا ښکلې ته، خوږه موسکا وکړم
بیګا مې هوډ کړی و
چې به د تل لپاره
زه د خپل ژوند له کتاب
د چا د نوم توري له بېخه باسم
او بیا به هیڅ کله د چا ښکلې د نوم توري د زړه په ځمکه و نه کرم
بیګا مې هوډ کړی و
چې زه به نور د چا د نوم سره تړلی تعویض
په غاړه نه ګرځوم
ځکه چې نوره عقیده مې باندې پاتې نه ده
بیګا مې هوډ کړی و
که هغه ښکلې مې په مخه راشي
هیڅ به ور ونه ګورم
ځکه چې زه یې په لیدو باندې لمبه لمبه شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو چې سهار له خوبه پاڅيدمه
خدای خبر ولې مې زړه وبوږنيده
هغه ښکلو کې مې په سترګو کې راوټوکيده
او په خپل کړي هوډ مې پښې کيښودې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا نه وایم چې لړ د موسکا جام خــــــــو راکــووه
بس دا وایم د تشې خولې سلام خـــــــو راکــــــوه

د مینې یوه خبره درنه نه غواړم پـــــــوهیــــــــږې؟
ځو ستغې سپورې ما ته ځـــــه دشــــنام خو راکوه

رنګین سهار دې تا ته مــــــــبارک وي مــــبارک
خو ما ته یو غمګین غوندې ماښام خـــــــو راکوه

په مینه خو نه ګورې په غضب خـــــــو راته ګوره
د تورو تورو سترګو ځــــــه انـعام خــــــو راکوه

د خدای په ویره ځمکه یې ځای نه شته دی یارانو
کوترې ته دې بازه د زړه بـــــــــــام خـــــو راکوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راز

د کال اولې ورځې سترې مه شې،
دا راته وايه چې په خير خو راغلې
خدای دې له ما سره ژوندی لره
دا ړومبی ځل نه دی چې ما باندې احسان کوې
زما په ژوند دا اوه ديرشم ځل دی،
چې خپله ښکلې څيره ما ته ښايې
وايه کنه د کال اوږدو کې خو به،
زما په څير چا ځورولې نه يې؟
چا درته سپکې سپورې نه دي ويلې؟
چا خو به تا نه نفرت نه وي کړی؟
هو،
ته به خبره نه يې،
غواړم چې تا ته يو راز وسپړمه
تير کال چې ته راتللې،
ستا له راتلو نه فقط يو ورځ مخکې
يو چا له ما ځنې نفرت کړی و
يو چا له ما سره سپيڅلی شان تعهد مات کړ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو چا زما په پاکه مینه باندې تور پورې کړ
باور دې وشه، په ایمان یې وایم
پرونۍ ټوله ورځ
د پوره کال اندېښنو
یو په یو وځوروم
دومره مې وژړل چې اوښکو مې لمن درنه کړه
شپه راغله شپې په غېږ کې ونیولم
******
خو نن سهار چې زه له خوبه ویښ شوم
د ماهیپر د غره له هسکې څوکې
ستا سورکي لمر راته د وړانګو غبرګ لاسونه راکړل
نو سم له واره مې د زړه غوږ کې شاعر ملګري وویلې:
عابده بس دی تیر په هیر وګڼه
نورې د تیر کال اندېښنې له زړه نه وغورځوه
اوس پوره کال اوښتی
د نوي کال د لمر زرینې وړانګې
درته مینه وايي:
د نوې ورځ تنکۍ شیبې
د کال تر پایه پورې
درته نیکمرغه غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څومره چې زړه باندې مې هر وخت راوریږي جانان
هومـــره ســـاده دی هــومره ژر مـــروریـــږي جانان

سپیـــــنې روپۍ یې په لمن یو ازې شرنګ نه کوي
چې لـــــمر ته وګوري د لمر غوندې پړقیږي جانان

لکـــه چـــې چـــا ورتـــه آمـین کـله ویلی نه دی
چې مـې دُعــــا غـونـدې له لپو نه تویږي جانان

داسې هم نه ده چې په ما یې ګوندې زړه سوزیږي
چې ما ته وګوري غوسه ورشي سوزیږي جـــانان

بازه ازار د کـــومـــې زاڼـــې تـــور وزرې بـــه وي
چـې پـه لــږ څه کـې دې لـه لاســه ازاریږي جانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لا په پام بږد مه قدم ليــــونی نـــــه يـــم
په والله در پسې سم ليـــــونـــــی نه يم

بس يو ستا د ياد بتان مې زړه کې اوسي
نور د دېر او د حرم ليـــــونـــــــی نه يم

سنګباري چې د ښو زما په زړه کــــــړې
اشنا زه خـــــو ستـــا د چم ليونی نه يم

ته يې راوړې، زه يې ځکه در نه واخلم
که نه زه څه کوم غــــــم، ليونی نه يم

له کوترې نه پنجو کې بـــــــڼې باسې
"بازه" زه ستا په رقم ليونی نـــــه يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

له شاعر نه ګيله

ګران کاروان چې د ښاپېرۍ په ورغوي کې شين همځولي ته (د ځنګل د ليک ځواب) ليکه، نو د ځنګ ياران يې په شعرونو نمانځلي وو چې ما ته يې هم لاندينی بيت ويلی و:

کوترې راوړې د نکريزو پاڼه
شي ستا د باز منګولې سرې رايادې

خو کله چې ښاپېرۍ ورغوی پرانيست، د پورتني بيت په شمول ترينه درې بيتونه ښوېدلي وو ، خو ما ته يې له شاعر نه يوه ګيله ضرور راوړې وه.

نن مې په زړه باندې بلا ورېږې
زما شاعره ! څو خبرې لرم
لږ ورته ښه د زړه غوږونه څک کړه
يو څو ترخې يو څو شکرې لرم

* * *

ستا له قلم چې په در در ورېدل
د هغو تورو رياضت مې کړی
چې به لاسونه ورته تا غځول
د هغو ستورو رياضت مې کړی

آن له ماښامه تر سهاره پورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د چنار خبرې ما ژړلي
چې خپه نه شې په ايمان يې وايه
خپلې سندرې کله تا ژړلي

* * *

چې د سندرو کاروان تا به راوړ
شاعره ما به ترې الهام واخيست
چې ميکده به ورته تا ويلې
ما به له هغې ځنې جام واخيست

* * *

که زما پښه به چيرته وښويده
تا به له ميني نه ډک لاس راکړ
چې به له ما نه توري وتوربدل
زما شاعره تا به پاس راکړ

* * *

چې مې د زړه په خانقاه کې اوسې
پيره ! زما په سر هم لاس تيروه
له زړه مې ټولې کينې ورژوه
کله اذر په صنم لاس تيروه

* * *

دا يوه ګيله در نه ضرور لرمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې څنګه زه درځنې هېر شومه
د اوبو سر باندې د خلې په څېر
له يوې څپې بلې ته تېر شوم

❋　❋　❋

چې په ورغوي کې دې نه ښکاريږي
ښاپېرۍ چېرته ورکې لارې تللې؟
ما په کې خپل تصوير ونه ليدلو
خدای خبر کومې خوا هندارې تللې؟

❋　❋　❋

بس همدغه درنه پوښتنه کوم
د زړه کتاب نه دې په څه و ايستم؟
شاعره دومره خو بې رنګه نه وم
ولې دې دا رنګه له زړه و ايستم؟

❋　❋　❋

څوک به اوس راوړي د نکريزو پاڼه؟
چې د کوترو څه پرواز نه شته
ستا د شينکي ځنګل په شنه غيږه کې
هغه د سرو منګولو باز نه شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رياضت

کله چې ستا د مينې کلکې ريښې
زما د زړه په ځمکه وغځېدې
او ستا د مينې فصل مې زړه کې وټوکېده
د ليونيانو له پاچا نه مې دعا وغوښته
او ستا د مينې د رياضت په ډاډ مې تا ته ويل
در سره مينه لرم
ته اول هيښنه شولې
بيا دې مهينې وروځې
د تندي نيم اسمان ته ورسوې
د څو شېبو لپاره، دې خپل باڼه په ځمکه ننه ايستل
او بيا دې خپلې جادوګرې سترګې
زما په سترګو کې راوګنډلې
تا زما سترګو کې د مينې يو توپان وليده
ما ويل چې تا به دا توپان خپلو څپو کې واخلي
او په مهينو شونډو
به راته وايې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زه هم درسره مینه لرم
شپېبه لا تېره نه وه
چې دې خپل ځان ته پام شو
شونډې دې بوڅې کړې او سر ته دې ټکان ورکړ
راته دې وویلې
ډېره مننه چې له ما سره ته مینه لرې
خو ډېر افسوس کومه
چې ستا لپاره یوه ذره مینه هم
زما د زړه په کور کې ځای نه لري
که دې توان رسي نو زما مینه له خپله یاده وغورځوه
له څه مودې راهیسې
زه ډېره هڅه کوم
چې مې د زړه له ځمکې
ها ستا د مینې ریښې وباسمه
خو لا مې توان نه رسي
لا مې په زړه کې ستا د مینې ریښې پښې کلکوي.

۲۰۰۴|۰۶\۰۷\۱

د زرداد سراې د کابل منډه یي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرط

ما درته هر وخت ویل
چې ستا فطري ښکلا
د ښایستونو میره
نو دې ته څه اړه یې
چې په فطري ښکلا سرخي او سفیده ومږې؟
تا به ویل چې ته په دې راز باندې نه پوهیږې
دغه سرخي او سفیده د ښایستونو مجبوري وګڼه
او بیا دې دا هم ویل
چې ته زما فطري ښکلا خوښوې
زه به اوونۍ کې یوه ورځ ستا په خاطر
او ستا په اند ، فطري ښکلا کې راځم
خو شرط یې دا دی
چې به نورې ورځې
ما سره کار نه لرې
او ما دې شرط ومنه
بیا مې هغې ورځې ته شپې شمارلې
چې ته فطري ښکلا کې ما ته راشې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ورځ هم راغله
چې ته فطري ښکلا کې ما ته راغلې
په دغه ورځ به بیا زما له مخې
هره بلا چېپېده
زه به شله شوم چې سبا ته هم داسې راځې
تا راته ویلې چې تا شرط منلی
که شله ګي دې وکړه
نو شرط به وبایلې تاوان به وکړې
ما شله ګي وکړله
او تا له مانه لاره وشلوله

*****

زه اوس په دې راز باندې وپوهیدم
چې ښایستونه مجبوري هم لري
او دا مې ومنله
چې ما شرط وبایله تاوان مې وکړ
خو دا یوه خبره
را سره ته ومنه
اوس چې ته هره ورځ سرخي او سفیده لګوې
په دې ادا چاته ځواني ورکوې د چا ځواني زړوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د مــــینې تور دې وي
د غومره پــــېغور دې وي

ژوند په نغمو سور دې وي
ستا د بنګړو شـور دې وي
ټول مې غزل تــــوري دي
ښکلي په هر لــور دې وي
تل زما په ســـــترګو کې
ستا ښکلی انځور دې وي
تمه د خولګۍ ښــــه وي
دا مې په تا پــور دې وي

ژوند په کــې له مینې ډک
بازه کلی کـــــور دې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سرُ دې شمه، تال دې شمه، ترنګ دې شم
مات دې شم د شنو بنګړیو شرنګ دې شم

پریـــږده چې په سرو غرمو کې پوخ شمه
ستا د ســپــینې غاړې تور لونګ دې شم
مـینه، میـــنه، مینـــه بـه راوتـــوکي
راشـــه چـــې لیــمو سره په جنګ دې شم
بس چې لاس مـې ستـا تـــر غاړې ورسي
خپل قد نه مې یو په لـــسه دنګ دې شم
شین دې شمه، وچ دې شمه، وړه دې شم
ستا سپینو لاسونو ته سور رنګ دې شم

تـا تــــه چې سرور په کې د میـني وي
بـــــازه تور لوګی دې شمه بنګ دې شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چُپ به وي او نـــــه کـــــــوي شور خلک
څو پوري بـــــه دلــــــته وي د زور خلک

شـــــــته دی چـــــــې او بو ځینې هم نرم دي
شته دی چې په خوله کې ګرځی او ر خلک

وخت به خپلې چــــــارې وکړي تیر به شي
موږ به نه یو دلـــــــته بــــــه وي نور خلک

یو یې هم زمـــــــا د زړګـــــــي سود نه شو
ډیر که مې په زړه کـــــې کړه انځور خلک

سپین د پرښتو لــــــباس پــــــه تن ګرځي
دلته چې اکثر ویـــــــــنې زړه تور خلک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکار ته چې ښکاري ننبه په ننبه کــــړي
داسې مې پرې ټول نظر راټول کـــــړلــو

تا چې پرې مرهم لاسونه کـــيــــــښودل
ما مې پرې د زړه پــــــرهـــــر راټول کړلو

پړق د سپينو ليـــــچو لــــــکه تورې شو
تا چې ترينه تور خــــــادر راټــــول کړلو

داسې وخت دې راشي چې خلک وو ايي
سولې له نړۍ نــــــه شـــــر راټول کړلو

کلکه بــــــاز پنـــــجو کې زرکه ونيوه
بيا يې پرې دا خــــــپل وزر راټول کړلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اجمل خټک د غزل پر ځمکه

غزل

مرهم لا سونه دې زما پر سينه ږدې او كــــه نــــه؟
جانه پرهر مې د زړګي راټــــولـــــــوې او كه نه؟

زما آرمان ستا د وصال جنگ كې شهيد شو گرانې
سره لو پټه يې په مـــــزار اوس غوړوې او كـه نه؟

ډېره موده وشوه زما پــه خوب او خــيال كې اوسې
چيرته په ويښه هم زمـــا غيږ ته راځــې او كه نه؟

د غلچكيو په خير راشــــې بيا په مـنډه لاړ شې
د ښكليو ياده ما له ځانه ســـــره وړې او كه نه؟

تا خو له ډېرو په پنجو كـــې بـــــنې وايستلې
(بازه) كوترې سره هم ميـــــنه كـــوې او كه نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مامور د ماندينې غږ

کله کوم ښه خواړه په ما هم لوروې او کـــــــــه نــــــه؟
سپيره ماموره چې په نس مـــــــــــې مــــــړوې او که؟

ټيپې مې شنه شوه په ټيپرو پـــــــــتاټـــــــو ســـــړيه
د کوم ترخکون قطغ مزه په ما څکې او کـــــــــه نـــــــه؟

چيرته د غوا يا مېښې لرى که پـــــــه مخـــــه درشـــــي
راته راوړې يې دا ځواني خو به کوې او کـــــــه نـــــــه؟

د کابل يخو شپو کې تن برستن کې نه تـــــــــو ديـــــــږي
د جلال آباد نارنج ګوپي راباندې خورې او کـــــــه نه؟

په کوم خيرات که چيرته پيښ شوې په ايمان يې وايه
ما ته به وريجې د کورتۍ جيب کې راوړې او کـه نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څـو مـــــــره ژور مې زړه ته کيو تلې
څنګه زړه ور مـــــې زړه ته کـيو تلې
مـــــا وې چې ښه د پردرته وګو رمه
پــــه يــــو نظر مې زړه ته کيو تلې
يو هنګامه مې زړه کې جوړه شـــوله
په شور و شر مې زړه ته کــــــيو تلې
مينې شتمن دې کړم خيرونه د ې وې
لکه سره زر مــــــې زړه تـه کيو تلې
واه د ښکـــــــلا ملکې څه دې وکړل
څه په هـــنر مـــــې زړه ته کيو تلې
سکنې ما ښام دې راته ښه رنګين کړ
زير ماز يګر مې زړه تـــــه کيو تلې
د ښکلا بُت دې په کې و تــــرا شلو
لــــــکه آذر مــــې زړه ته کيو تلې
۲۹\۱۱\۲۰۰۵
خيرخانه- کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیوستون

کاروان سره د سولې ځو په لور د پیوستون
لیدلی دی یارانو ما هم زور د پیوستون

ملي وحدت به بیا زموږ وطن کې تامینیږي
د هر افغان په خوله کې دی یو شور د پیوستون

د امن ترجنډې لاندې ودان به وي ترتله
په مینه باندې جوړ چې وي کوم کور د پیوستون

که خدای کول ولس به مو راټول په یو تغر شي
لیدلی مې په خوب کې یو انځور د پیوستون

(عابده) یو ناره له خولی نه باسم د ورورۍ
ادا چې کړمه ژوند کې دا یو پور د پیوستون

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ستا کوڅې تـــه راغلم
جوړ میکدې تـــه راغلم

په کې توبه مــــــاتیږي
داسې شیبې تـــه راغـلم

چـــې مې پـــه کانو ولي
دادی هـــــغې ته راغلم

شعر کې مې شل نه کړل
لنډې کیسې ته راغلم

وی ”بازه“ پوخ راغـــلې
ما وی یو شپې ته راغلم

۵\۱۲\۲۰۰۵

پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا پـــــــسې هـــــر دم ګرځي
زړه مې چـــــم پـــه چم ګرځي

چیرته چې مـــــې زړه غواړي
هلته مې قـــدم ګـــــــرځي

ستا مینه زمـــــا ژونـــدون
تن او سیــــــوری سم ګرځي

چـــــیرتـــــه خو به وګورو
مـــــا پســـــې صنم ګرځي

ستـــــرګې بـــتخانې زما
زړه کـــــې مې حرم ګرځي

میـــنه کې عــــــابد مدام
جګ سر وړي علم ګرځي
۲/۰۱/۲۰۰۶کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکلو ته ګورم نـــــــنـــــــداره کومه
خو زړه ته تیـــــــر شي خساره کومه

ما یې سبــــــا د لیدو نیت کړی دی
بیګاه تــــه زه استـــــــخاره کومه

چې راته کوم ښکلی پـــه مخه راشي
زه د شـــــوخــــــۍ مظاهره کومه

کله به ستا د وصال وس خدای راکړي
اوس غریـــــبي ده ګـــــذاره کومه

رانه چارګل رانـــــه پیزوان غواړي
څمه ســـودا له بنــــــجاره کومه

۰۴/۰۲/۲۰۰۶

د کابل منډیي، سرای زرداد

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د سينې سره په جنګ خو نه يم
ښکليه ! يو موټی لونګ خو نه يم

چې بلا ښکلي مې په ښار کې ساتي
د چا په خير د چا په منګ خو نه يم

خير دی که تور لکه د سکور يمه زه
شکر د چا په زړګي زنګ خو نه يم

د زړه ټوټې په ټولو ښکليو ويشم
زه د يو ښکلي څه ملنګ خو نه يم

لکه د باز په ښکار سترګې سرې دي
جانانه زه روږدی په بنګ خو نه يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې بې پروانه زه له خپل ځـــان شـــومه
ایله چې اوس جـــانـــان ته ګران شومه

چې بـــــه شمـــال د چا وربـه راوړله
زه به پـــــه بـــاد پـــسې روان شومه

چا تندې تریو کړ څوک موسکې غوندې شو
د چـــا رقیـــب د چـــا جـــانـــان شومه

په نیم نظر چې رانه ټـــول زړه یــــوسي
ښکلو ته زه څومره ارزان شـــــومــــــه

کله پـــــه بـــلـــه رانـــــه مخ اړوي
کله یې ستـــــرګو کې عـــــیان شومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو درویش ته!

په ازغنو لارې سر وي
او په ییلو پښو مزل کړي
د زخمي لاسونو خاپې
رنګیني د خپل غزل کړي

* * *

ستوري راوړي په لمن کې
دا په چا باندې مین دی؟
چې هوا کې ښراغ بل وړي
نو رڼا باندې مین دی

* * *

کوم تصویر ورځنې ورک دی
کانې شي ورته هینداره
خپل مرام ته به رسیږي
لټوي چې ورکې لارې

* * *

چې جهان پرې ښایسته شي
د آسمان ستوري امیل کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جانان سپینې سینې ته
د غزل توري امیل کړي

❋ ❋ ❋

بدرنګۍ ته نه ورګوري
ښکلا ټوله کړي راټوله
یو له جنګه یې نفرت دی
خوښوي نړۍ کې سوله

❋ ❋ ❋

وایي وخت د تورې نه دی
ستن راواخلئ عزیزانو
دا شلیدلی ګریوان ګورئ
دا ګنډل غواړي یارانو
۲۳/۱۱/۲۰۰٦

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د پسرلي تر ښکلا دنــــګ جانانه
پر سینه وکـــره لــــونګ جانانه

نن به دې ښـــه په دیدن ځان مړوم
نن دې تر ډېـــره یم تر څنګ جانانه

دا چې ډېر ډېر درته ځیر ځیر یمه زه
دا مـــې بلا ډېر څښلي بنګ جانانه

لږ خـــو راوګوره د خدای په خاطر
لږ خـــو مـــــې ومنه قلنګ جانانه

کله به ته هـــم پــــه چا زړه وبایلې
کله به ته هـــم شـــې ملنګ جانانه
که مولا تا زمــــا تــر خوا راولي
وبه ګټم بـــا یللی جنــــګ جانانه
۲۶/۱۱/۲۰۰۶کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مه راکوه غم سترګې راواړوه
ته او خدای صنم سترګې راواړوه

ستا ښکلا به لپې لپې وڅښمه
ګوره راته سم سترګې راواړوه

تل د ستمګرې ادا ناز وړمه
نن وکړه کرم سترګې راواړوه

ټول به دې په سترګو کې راټول کړمه
ته خو په یو دم سترګې راواړوه

ما مې درته زړه په لار کې ایښی دی
کیږده پرې قدم سترګې راواړوه
۲۹/۱۱/۲۰۰۶ کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلا رنګونه

زه چې اول اول مين غونډې شوم
او د رنګونو په مانا لږ و ډېر وپوهيدم
نو ما به داسې ګڼه
چې زيړ رنګونه په رښتيا د مينتوب نښه وي
زما به هله دا باور پوخ شو
چې د مالت جونو به
خپلو ښاديو کې سندرې ويلې
نو دا ټپه يې يې ضرور ويله
((زه په مين سړي پوهيږم
يا يې رنګ زيړ وي ، يا يې شونډې وچې وينه))
کله نا کله به مې
يو زيړ بنين د تور کميس له لاندې واچولو
او د ګريوان تڼۍ مې خلاصې ساتې
او کله کله به مې
زيړ ګل بند په غاړه واچولو
بيا به مې ټول مازيګر

(c) ketabton.com: The Digital Library

آن تر خړي ماښامه
د ګودر لاري څارې
* * *
اوس چې زما مینتوب
د لیونتوب تر حده ورسیدو
نو د رنګونو دا مانا راته پیکه ښکاره شوه
ځکه چې ته په هر یو رنګ کې راشې
نو ستا له نوره رنګ رڼا واخلي
اوس راته ستا له رویه ټول رنګونه ښکلي ښکاري

۱۱/۱۲/۲۰۰٦

د کابل منډیي
سرای زرداد

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس جانان ته سم کتلی نـــــه شمه
ځان ته خو څه غم کرلی نـــــه شمه

مينه يې په زړه کې راکـــــرلـې ده
مينې نه قسم خــــوړلـی نه شمه

ته چې اوسې هلته ښه چابک ځمه
بل خو اتــه قــــدم وهلی نه شمه

ستا ښکلا په تورو کې رانغاړمه
مات مې شــه قلم ليکلی نه شمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوخ نظر

داسې په شوخ نظر خو مه راګوره
هسې نه ستا د تورو سترګو له غبار څنې
الماس جوړ شي
زما د زړه په شینکي فصل لکه تندر پریوځي
بیا به مې زړه کې ستا د مینې کروندې باندې لمبې پورې کړي
د کابل منډيي، سرای زرداد
۲۰/۱۲/۲۰۰۶

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library